

**DİP Merkez Komitesi:
Tuğlayı çekelim! Duvarı yıkalım!**

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mayıs 2021 / Sayı: 140 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar ve Oppo, Dilovası Systemair HSK, Çayırova Baldur Süspansiyon, Bursa Migros depo; Tofaş, Renault ve SCM fabrikalarından, Çorlu Adkoturk direnişinden, Gebze'den metal, Tuzla'dan tersane işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

İSRAİL'E BOYKOT! FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK!

Siyonist katliamı da Filistin'in direnişini de işbirlikçilerin riyakârlığını da unutma!

Siyonist İsrail'in Gazze'deki katliamında 65'ci çocuk 243 kişi katledildi. 1.800 ev, 18 hastane ve klinik yıkıldı. 46 okul tahrip oldu. 75 bin kişi yerinden yurdundan oldu. Ancak Filistin halkının direnişi, sonunda Siyonist işgalciyi püskürttü, katil Netanyahu ateşkese mecbur kaldı. Yürekler Gazze'yle, Doğu Kudüs'le, Lod'la attı. Dünyanın dört bir yanında sokaklarda, Türkiye'de İsrail'in konsolosluk binalarının önünde, şehir meydanlarında, tersane önünde, fabrika avlularında hançereler yırtıldı: Filistin halkı yalnız değildir!

Ama görev bitmedi. Filistin halkını sadece katledildiğinde hatırlamamalıyız. Hayat galesi, gündelik meseleler bize yaşananları unutturmamalı. Ne Siyonist katliamı ne de Filistin halkının direnişini unutmamalıyız. Filistin halkını hiçbir zaman yalnız bırakmamalıyız!

Unutursak Filistin halkının sahte dostları kaldıkları yerden devam edecekler. Türkiye burjuvazisi, hükümetin desteğiyle İsrail'le 6 milyar dolar ticaret hacmini yeni

rekorlara taşıyacaklar. AKP hükümeti, Doğu Akdeniz'de Siyonizmin Filistin halkından çaldığı gazı paylaşmak için masaya oturacaklar. Televizyonlarda İsrail'i telin eden konuşmalarının yerini İsrail'le normalleşmeye ilişkin "reel politika" analizleri alacak.

Filistin'i unutma! Siyonist katliamı unutma! İşbirlikçileri unutma! Gazze'yi, Kudüs'ü, Mavi Marmara'yı unutma!

Bu sadece mazlumun yanında olmaktan ibaret bir görev değil. Filistin davası bizim de davamızdır. İsrail'i her dilden, inançtan, memleketten Ortadoğu halklarının başına musallat eden emperyalizm Amerikan dolarıyla, NATO ile, incirlik ve Kürecik üssüyle bizi de esaret altında tutmaktadır.

İsrail'i savunmaya cüret edemeyenler "Araplar bizi arkamızdan vurdu" edebiyatına sarılıyor. Böylece Filistin halkını sırtından bıçaklamaya çalışıyor. Kimileri Aliyev ile Netanyahu'nun dostluğundan dem vuruyor. Türk milliyetçiliği kisvesi altında Siyonizmi aklamaya soyunuyor.

Kimileriye Suriyeli göçmenlere karşı düşmanlık ederek, nefreti körükleyerek Siyonizme ve emperyalizme yöneltilmesi gereken öfkenin hedefini şaşırtıyor. Milliyetçilik, ırkçılık ve mezhepçilik her zaman olduğu gibi işbirlikçi iktidarların suçlarını örtüyor, emperyalizmin ve Siyonizmin eline oynuyor. Bunları da görmeliyiz ve unutmamalıyız!

İsrail'e karşı ticari, akademik, kültürel, askeri BOYKOT! Siyonizme kalkan olan Kürecik başta olmak üzere incirlik ve diğer tüm emperyalist üsler kapatılsın! Türkiye NATO'dan çıksın! Filistin'in özgürlüğü bizim de özgürlüğümüzdür!

Halklar kardeşdir. Uluslar ve diller eşittir. Mazlum Filistin halkının direnişi bizim de direnişimizdir! Filistin direnişi kâh taş atarak kâh roket atarak emperyalizme ve Siyonizme karşı direniyor. Biz de başımızdaki emperyalist ve Siyonist işbirlikçisi iktidardan kurtularak onlara katılmayalım!

5 Sungur Savran: İşçi düşmanı TÜSİAD 50 yaşında

7 AKP aşlamıyor aşağılıyor

8 Levent Dölek: Memlekete çökenler

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Yaşasın işçi sınıfı! Yaşasın halkların kardeşliği

Merhaba yoldaşlar, bugünlerde fabrika içi gündemimiz dışında sık sık konuştuğumuz iki konu var. Birincisi organize suç örgütü lideri olan Sedat Peker'in videoları. İktidarın desteğini arkasına aldığı günlerde binlerce kişinin gözü önünde akademisyenleri kanlarında boğmakla tehdit edecek kadar ileri giden bu şahıs kalkmış bize haktan hukuktan bahsediyor. Talihe bakın ki biz de ekranın başına oturup saatlerce onu dinlemek mecburiyetinde kalıyoruz. Videoları izlerken bir yandan olanlara hayret ediyor diğer yandan bunca işfaata rağmen nasıl bahsi geçen şahıslar hakkında suç duyurusunda bulunulmaz diye şaşırıp kalıyoruz. Soylu mu gider Peker mi geri adım atar umurumuzda değil. Bir kanat üstün gelir diğerini sindirir ortadaki yolsuzluklar, usulsüzlükler olduğu gibi kalır. Bu hesaplaşma bizlerin, emekçi halkın endişelerini gidermez. Derin devlet-mafya ilişkisi kabul edilemez! Bu birliktelik işçi sınıfının sırtına yüküdür! Bilinçli işçinin safı da çoğunlukla milliyetçilik kisvesine bürünen bu ilişkinin tam karşısı yani sınıf temelinde örgütlülüktür!

İkinci konu ise işgalci İsrail Devleti Kudüs'teki Filistinli ailelerin evlerine ve topraklarına çöreklenme-

ye çalışması. Filistin halkının kendi topraklarından tahliyesi kökü 100 yıl öncesine dayanan bir projedir. Bugün geline noktada da AB'nin, ABD'nin, İngiltere'nin ve birçok Arap devletinin rolü büyüktür. İşgalci İsrail devletiyle normalleşmeye giden Suudi Arabistan, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri gibi devletlerin son olayları sadece reddetmekten daha ileriye gitmemeleri çıkarları doğrultusunda Siyonizm'le işbirliğinin belirtileridir. Türkiye ise ancak kınar, daha öteye gidemez ve hiçbir somut adım atmaz. Filistin topraklarında Siyonizm ve emperyaliz-

min güçlenmesinin bölge halklarına ölüm ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyeceğini çok iyi bilen hâkim sınıfın mensupları kendi çıkarları uğruna Filistin'e de Orta Doğu'nun tamamına da bunu reva görüyorlar. İşçiler ve emekçi halk olarak neyin ne olduğunun farkındayız. Bizim yerimiz direnen Filistin halkının yanındır çünkü fabrikalarda her gün yaşadığımız sömürü ile Filistin'e yağın bombalar aynı sistemin iki farklı biçiminden başka bir şey değildir. İsrail'e Boykot Filistin'e Özgürlük! Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Bursa SCM'den bir işçi

MESS'te dilenenler değil direnenler kazanacak!

Merhaba dostlar, emekçiler. Yeni bir MESS sözleşmesine az bir zaman kaldı. Sermaye elimizde kalan haklarımızı biraz daha tırpanlamak için hazırlıklarını yapıyor. Biz işçiler olarak da haklarımızı genişletmek için bir araya gelmemiz gerek. Sermaye bizi ayrı ayrı hareket ettirip zayıflamamızı sağlıyor birleşip ortak hareket edersek yenilmez bir güç haline geliriz. Biz SCM işçileri olarak metal işçisine elimizden geldiği kadar yol göstermeye çalıştık. Önümüzdeki süreçte de üzerimize düşeni sonuna kadar yapacağımızı bilmenizi isteriz. Tarihi dilenenler değil direnenler yazar. Şunu asla unutmamamız gerek biz yoksak sermaye de olamaz.

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

Düzen dikiş tutmuyor, bıçak kemikte!

Merhaba dostlar ve yoldaşlar. Klima santrali üreten bir fabrika olarak en yoğun çalışacağımız yaz aylarına giriyoruz. Artan siparişlerle birlikte iş yükümüz de artıyor. Servislerimiz lebalep dolu, birlikte çalıştığımız arkadaşlarımız Korona olurken yönetim vakalar yokmuş gibi davranıyor. Hala yüzlerce iş güvencesinden yoksun bir şekilde taşeron çalışmaya devam ediyor. Üretim sayılarını tutturabilmek için bizi sürekli mesaiye çağırıyorlar ücretsiz izindeki arkadaşlarımızı açlıkla sınamaya devam ediyor. Zam dönemi yaklaşırken pandemi bahane edilerek "çalıştığımızı şükredin, beklentiye girmeyin" mesajları veriliyor, aklımızla alay ediliyor. Devletin çığ gibi büyüyen işsizliği dizginleyebilmek için kısa çalışma uygulamasını geri getirmesi, ücretsiz izin belasını uzattıkça uzatması patronların elinde işçilere karşı silaha dönüşüyor.

Kokuşmuş düzen sadece fabrikamızı değil tüm ülkeyi sarıyor. Halk namlunun ucunda. Bu ülkenin işçileri, esnafı boğazına kadar borca battı. Patronların bir dediğini iki etmeyenler esnaftan helallik isteyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Turistlerin gördüğü herkesi aşılacak isteyen hükümet ülkeye girecek dövizi halkın sağlığına tercih ediyor. Salgın fabrikaları kırıp geçirirken işçileri kaderine terk edenler son sürat normalleşme kararı alıp, henüz aşı yüzü göremeyen milyonlarca vatandaşa ekranlarda "salgının sonu görünüyor" safsatalarını anlatıyor. Mafyalara, baronlara, iş cinayetlerinden suçlanan patronlara gücü yetmeyen yargı binlerce işçinin sendikalaşma hakkını uzayan mahkemelerde hiç ediyor, yüzlerce işçiyi madenlerde kurban edenleri ise işletme izni vererek ödüllendiriyor.

Şimdi bu kara düzenin temsilcileri bizden helallik istiyor öyle mi? Memleket kan ağlarken yaşananları sineye çekeceğiz, bu kokuşmuşluğa tahammül edeceğiz, kıt kanaat geçinmeye devam edip şükredeceğiz. Her gün kelle koltukta çalışırken salgın yokmuş gibi davranacağız, döviz gelecek diye ülkenin emekçileri olarak emperyalistlere altın tepside sunulacağız öyle mi?

İşçi kardeşlerim, bu düzen dikiş tutmaz, bu düzende normalleşme olmaz. Hem ekmeğimize hem de hürriyetimize göz koyanlarla helalleşilmez. Aza kanaat etmeyeceğiz, çoğu bulmak için mücadele edeceğiz! HSK'da yaşadıklarımız bizim için örnektir. Bu düzen bize örgütlü saldırıyorsa biz daha çok örgütlenmeliyiz. Üretimden gelen gücümüzün bilincinde yeni mücadeleler örmeli, yılmadan ve usanmadan yolumuza devam etmeliyiz!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Birlik olursak istediğimizi alırız!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de bir elektronik fabrikasında çalışıyorum, fabrikada ağırlıklı olarak bakır tellerle çalışıyoruz. Fabrikamızın son haftalardaki en yakıcı gündemi iş güvenliği. Üretimde kullandığımız makineler son birkaç haftaya kadar çok eskikti. Makinalardan birinin pistonu kırılıp, bir arkadaşımızın kafasına çarptıktan sonra o güne kadar yaşadığımız başka iş güvenliği sorunları ile birlikte, yaptığımız işin ne kadar tehlikeli olduğu gündeme geldi. Her gün bir arkadaşımız makineye ayağını, elini sıkıştırıyor. Bakır tellerle sardığımız bobinlerin sıkı olması istendiği için makinaların hızı ve kuvveti çok fazla ancak bu makinaları kullanan işçilerin güvenliği makine geliştirilirken hiç düşünülüyor. Sadece adete, hız ve kaliteye önem veriyorlar. İşçinin can güvenliğini umursamıyorlar. Sarım makinası, bakır tellerin vücudumuza çarpması ve elimizin sıkışması bir yana, daha ciddi bir kazada parmağımızı kırabilecek kuvvette. Buna rağmen sayı baskısı dolayısıyla çok hızlı çalışmamız bekleniyor, dolayısıyla sürekli iş kazaları yaşanıyor.

Fabrikada başka işler de var, ancak sarım, montaj gibi ağır işlerde adete ve kaliteye önem verildiği için işi iyi bilen insanları aylarca bu makinalarda çalıştırıyorlar, neredeyse herkesin eklem, kas rahatsızlıkları

kalcılaşmaya başladı. İşçiler olarak talebimiz bu makinalarda sürekli aynı kişilerin çalışması değil, dönüşümlü olarak çalışılması ve insanların dinlenebilmesi. Ancak yaşanan ise tam aksine omzunu sakatlayan arkadaşımızın bile kolunu sürekli kullanması gereken sarım makinasında çalışmaya devam etmesi. Yoğun olarak mesai yaptığımız ve bu mesailer zorunlu olduğu için vücudumuzu dinlendirme imkânımız olmuyor. Ne kadar yorgun olursak, o kadar çok iş kazası yaşamaya meyilli oluyoruz.

Yaşanan son iş kazasından sonra, kafa darbesi alan arkadaşımız hastaneye gittiği için olayın üzerine tutanak tutuldu. Ardından fabrikaya iş güvenliği uzmanları denetimine geldi, denetim sırasında fabrikada en çok

sorun yaşadığımız eski makinaları kaldırdılar. Denetimden sonra yine aynı makinalar çalışmaya devam etti. Denetim yapılsa da insan kaynakları müdürü aynı zamanda patronun eşi olduğu için, aile şirketi mantığında birbirlerini kolladıkları için yapılan denetimlerin net bir sonucu olmuyor.

Ancak biz yaşadığımız sorunların çözümünün birlik olmamızdan, örgütlenmemizden ve sendikali olmamızdan geçtiğini biliyoruz. İşçilerin birliği, patronların ve şirket yöneticilerinin bağlarından daha kuvvetlidir! Biz örgütlendiğimizde ve bütün bu sorunlara karşı sesimizi çıkarttığımızda istediğimizi alabiliriz! Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Çayırova Baldur Süspansiyon'dan bir işçi

Haklarımızı almak için safları sıkı tutalım

Baldur Süspansiyon adlı İspanyol bir fabrikada haklarımızı almak için sendikaya üye olduk, 7 aydır direnişte, 5 aydır grevdeyiz. Birkaç gün önce resmi grevde olduğumuz halde patron içeriden malzeme çıkarmaya çalıştı. Oturma eylemi yaparak çıkışı kapattık engel olmaya çalıştık fakat her zaman sermayenin yanında olan devletimiz 2 otobüs çevik kuvvet

ile cevap verdi. Çevik kuvvetin 3. müdahale ikazından sonra dağılmak durumunda kaldık. Biz polise karşılık vermeyiz ama o polislerin bizim emrimizde olduğu günler geldiğinde bunun hesabını o zaman soracağız. 5 ay boyunca şahsen yaşadığım ve arkadaşlarımda gözlemlediğim sorunlar sıkıntılar elbette bitecek. Maddi manevi sıkıntılardan kaynaklanan sorunla-

rımızı yok etmek için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. İşçi, halk, insan günlük hayatta yaşadığı sorunlarının çözümünü kendinde, örgütlenmekte, sorunun düzende olduğunu gördüğünde örgütlenerek, çaba, azim ve güvenle birbirine sıkı sıkı sarıldığında çözemeyeceği aşamayacağı engel yok. O zaman safları sıkı tutalım aramızdaki ihanete meyilli insanların farkına varalım bunun Türkiye'nin değil dünyanın sorunu olduğunu görüp elimizi taşın altına koyalım yoldaşlar. Son olarak İsrail'in barbarlığına karşı direnen ve genel greve çıkan Filistin halkına selam olsun biz de Baldur işçileri olarak 149 gündür grevdeyiz. Bu özgür mücadelelerinde Filistin halkının yanındayız tüm dünyadaki yoldaşlara selam olsun.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Hem yaz hem pandemi koşullarında çalışmak daha da zorlaşacak

Ramazan ayını geride bıraktık. İlk önce bütün emekçilerin Ramazan bayramını kutlarım. Ramazan ayında, tüm ülke sözde tam kapanma yaşarken işçiler yine çalıştırıldı. Tofaş'ta üretim arife gününe kadar devam etti. Ülkede vakalar arttıkça Tofaş'ta da vakalar arttı. Havalar ısınıyor, maske kullanımı çalışanlar için sorun oluyor. Hem yaz hem pandemi koşullarında çalışmak daha da zorlaşacak.

Diğer bir konu ise her şeye zam üstüne zam geliyor. 2021 Eylül sözleşmesi yaklaşıyor. Tofaş işçisini yine büyük sorunlar bekliyor. Sendikacıların ne yaptığı belli değil, çalışanları bilgilendiren kimse olmuyor, temsilcilere sözleşme ile ilgili soru sordumuzda verilen cevaplar "her şey

olabilir, daha belli değil" gibi cevaplar veriliyor. Yıllık izine ne zaman çıkılacak, kaç gün yıllık izin olacak, dönüş ne zaman, belli değil. İki yıldır, pandemi döneminde tedarikten dolayı duruş dışında hiç durmadan çalıştık, geçen yıl bayram tatili ile birlikte 12 gün izin kullandık. Bu yıl nasıl olacak diye merak ediyoruz. Dünyayı saran bu pandemi döneminde üretim hedeflerini tutturana Tofaş, Eylül sözleşmesinde nasıl bir yol izleyecek, gücü sadece kendi işçisini sindirmeye yeten bir sendika ne alabilecek bilmiyoruz.

Bu yıl da işçi emekçi bayramı 1 Mayıs yine yasaklara takıldı. Böyle olacağı zaten biliniyordu. AKP hükümeti kongreler yapıp, toplu cenazelere giderken sorun

olmuyor da pandemi koşulları nasıl oluyor da 1 Mayıs için tehlikeli olabiliyor! AKP Hükümeti'nin gerçek yüzü yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlarken, rüşvetler, yolsuzluklar, derin devlet mafya ilişkileri AKP'yi iyice zayıflatmaya başladı. Ama karşısında güçlü muhalefet olmayışı hala ülkenin yönetiminde olmasının en büyük nedeni. İşçiler ve emekçiler kendi güçlerini birleştirerek sınıf mücadelesi vermediği sürece Erdoğan gitse, yerine gelen kim olursa olsun, yine kapitalist politikaları uygulayacak. İşçi sınıfı kendi sınıf bilincine sahip çıkıp mücadele etmezse yine sömürülmeye devam edilecektir.

Systemair HSK işçileri hakları için ekmek ve hürriyet direnişine devam ediyor

Kocaeli Dilovası İMES'te bulunan İsveç ve Türk sermayeli Systemair HSK fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen ve fabrikada yetki başvurusu için yeterli çoğunluğu sağlayan işçiler, patronun saldırısına karşı sendika hakları için 19 Ekim'den beri ekmek ve hürriyet için direniyorlar.

HSK patronu direnen işçileri mücadeleden vazgeçirmek için her şeyi denedi ancak direnen işçiler yılmadı, bütün işçi sınıfının hakları adına direnişte olduklarının bilinciyle ekmek ve hürriyet direnişlerine devam etti ve bu mücadele sırasında çeşitli kazanımlar elde etti. Anayasa Mahkemesinin sendikal yetki davalarının yıllarca

sürmesinin hak ihlali olduğuna karar vermesi bütün işçi sınıfının ve HSK işçilerinin bir kazanımı olarak kayıtlara geçti. HSK'da yapılan müfettiş incelemesi sonucunda patronun ücretsiz izin dayatmalarının, Kod-29 uygulamalarının ve fabrika içinde uyguladığı baskıların haksız olduğu tescillendi ve direnen işçilerin davalarındaki haklılığı bir kez daha kanıtlanmış oldu. Mücadelelerine bütün zorluklara rağmen kararlılıkla devam eden işçiler nihai zaferin mücadele alanında kazanılacağına bilinciyle direnişlerini sürdürmeye devam ediyor. Bu nihai zaferle birlikte HSK'ya sendika gelecek, işçiler toplu sözleşmeyle birlikte insanca çalışma koşullarına sahip olacak ve aylardır süren bu onurlu mücadele bütün işçi sınıfına örnek olacaktır.

OYAK Renault'tan bir işçi

Bizi virüs değil kapitalist sistem öldürüyor!

Otomobil sektöründe tedarik krizi devam ediyor. Bu krizin sonucunda birçok fabrika üretimi durdurma kararı alıyor. OYAK Renault fabrikası da tedarik krizi nedeniyle 12-19 Mayıs arası üretimi durdurma kararı aldı. İşçi maaşları kısa çalışma ödeneği üzerinden yatıyor. Tedarik krizi ise uzun süre devam edecek gibi görünüyor. O yüzden dolayı en az iki ay kadar daha belli aralıklarla üretimin duracağı söyleniyor. Kısa çalışma ödeneğinin uzayıp uzamayacağı da belirsiz.

Kapitalist kâr düzeninde işçilerin canının hiçbir öneminin olmadığını pandemi sürecinde bir kez daha görmüş olduk. İş cinayetleri raporlarına yansıyan veriler de bunu her defasında acı bir şekilde ortaya koyuyor. Bizim fabrikamızda da bir iş cinayeti daha yaşandı. Geçtiğimiz günlerde OYAK Renault fabrikasında 15 yıl boyunca emek harcamış K motor departmanında çalışan

arkadaşımız Alpay Pala korona virüs yüzünden hayatını kaybetti. Ailesinin ve işçi sınıfımızın başı sağolsun. Tüm fabrikalarda evde kalamayanlar olarak birer birer ölmeye devam ediyoruz. Koronavirüs artık bir işçi hastalığıdır. Bu hastalığın sonucunda fabrikalarda patronların ve hükümetin çıkarları için birer birer ölüyoruz!

Baldur'da 150 gün geride kaldı, işçiler ilk günkü gibi kararlı

Kocaeli Çayırova'da bulunan İspanyol sermayeli Baldur Süspansiyon fabrikasında sendika hakkı ve insanca çalışma koşulları için 25 Aralık 2020 tarihinden beri grevde olan Baldur işçileri mücadelesine kararlılıkla devam ediyorlar. Sendika yetki davasının sonuçlanmasına ve Birleşik Metal-İş sendikasının fabrikada mahkeme kararıyla yetkili sendika olmasına rağmen hiçbir adım atmayan Baldur patronu, grevin geride kalan beş ayda işçilerin birliğini kırmaya çalıştı ancak karşısında işçilerin grev iradesini buldu. Baldur işçileri grev alanında gösterdikleri bu iradeyi ve gücü milyonların ekmek ve hürriyet talebine ses olmaktan alıyor. İspanyol Baldur patronu ise sırtını, kendine sözde "yerli ve milli" diyen işçi düşmanı istibdad rejimine yaslıyor. Lebalap kongrelerde, tarikatların binlerce kişinin katıldığı cenazelerinde alınmayan önlemler, Baldur işçilerinin 120. günde düzenlemek istediği dayanışma etkinliğinde bahane edilerek yasaklanıyor. Grevlerine ilk günkü kararlılıkla devam eden Baldur işçileri grevin 151. gününde içerideki grev kırıcıların ürettikleri malzemelerin tırlara yüklenerek dışarı çıkarılmasına engel olmak için fabrikanın kapısında oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Tüm bu baskılara rağmen kararlılıkla grevlerine devam eden Baldur işçileri, bütün işçi sınıfının hakları için mücadelelerini sürdürüyor, milyonların ekmek ve hürriyet talebine ses oluyor. Baldur işçileri bu mücadeleyi kazandığında işçiler Baldur'da sadece insanca çalışma koşullarına sahip olmayacak, aynı zamanda, hakları için mücadele eden, ekmek ve hürriyet talep eden bütün emekçi halkın mücadele yolunu aydınlatacak.

Çerkezköy Adkoturk'ten bir işçi

Direnişimizin sebebi, insanca çalışmak, çalıştığımızın karşılığını alabilmek

Merhaba arkadaşlar, ben Adkoturk çalışanlarından Sevcan. Birkaç ay öncesinde sendikamızın daha önce burada yetkili olduğunu öğrendik. Yetkili sendika olarak her türlü hakkı kazandığını arkadaşlarımız bize söylediğinde biz de sendikal hakkımızı kullanmak için üyeliğimizi gerçekleştirdik. Sonrasında içeriye temsilci olarak atandım ben diğer iki arkadaşla beraber. Temsilci atandıktan sonra içeride duyuldu ve iki gün sonra beni içeriye çektiler ve iş çıkışımı beyan ettiler bana. Sebep olarak da sadece hijyen kurallarına uymadığım gerekçesi gösterildi. Aynı zamanda tutanak da tutturmaya çalıştılar ama ben kabul etmedim. Bundan dolayı da çıkış verildi. Şu anda da içeriye sendika girmesin diye içerideki çalışan arkadaşlarımıza yoğun bir baskı var. Çalışan arkadaşlarımızı diğer çalışan arkadaşlarımıza ezdirmeye çalışıyorlar. Patron yanlısı arkadaşlarımızı diğer çalışan arkadaşlarımızın arkasına takıp resim çekirtmeye çalışıyorlar, üye misiniz değil misiniz diye bunları soruşturuyorlar. Ve şüphelendikleri arkadaşlarımızı da işten çıkarıyorlar. Tek gerek-

çeleri dediğim gibi sadece maske. Bugün burada toplanmamızın amacı, içerideki haklarımızı istiyoruz. Haksız yere çıkarıldık. İçeride çok ağır şartlarda çalışıyoruz. Buna rağmen aldığımız ücret çok yetersiz, sosyal haklarımız yok. Verilen sosyal haklar da çok sudan sebeplerle kesintilere uğrattılıyor. Bu yüzden buradaki direnişimizin sebebi, insanca çalışmak, çalıştığımızın karşılığını alabilmek, hak ettiğimizi görmek. Sonuna kadar

buradayız. Sonuna kadar mücadele ediyoruz. İçerideki arkadaşlarımıza da bizimle birlikte olmaları için çağrıda bulunuyoruz. Elbette ki desteklerimiz var, içerideki arkadaşlarımızdan destekler geliyor. Ama biz çoğunluğunun yarısını değil de tamamını hedefliyoruz. Herkes, hep beraber bir olalım, birlikte kazanalım istiyoruz. Bütün amacımız bu. Bu yönde de desteklerinizi bekliyoruz. Herkesin desteğini bekliyoruz.

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

Salgınla mücadelede patronların kârlarını değil işçilerin canını koruyun!

Merhaba arkadaşlar ben Sedef Tersanesinde çalışıyorum. Bizim iş yerimizde diğer üretim yerleri gibi yasakların olduğu dönemde çalışmaya devam etti. 20 gün boyunca tam kapanma uygulandı ama işçilerin burun buruna çalıştığı iş yerlerini kapatmadılar. İşçilerin koronavirüs kapmasını umursamadılar. Üretimi devam ettirip kâr etmek için bizim canımızın kıymeti yokmuş. 1 Mayıs işçi bayramını kutlayacağımız meydanları salgın var diye yasakladılar, salgının en çok yayıldığı iş yerlerini kapatmadılar. İktidar burjuvazinin çıkarına göre memleketi açıp kapatarak salgını yönetmeye çalışıyor, salgını yönetemiyor.

Salgın başladığı günlerde işçilere müjde diye sundukları işten atma yasağı patronların kıdem tazminatı ödememek ve işçileri sendikalaştığı zaman işten atmak için çıkardıkları bir yasaydı. Sözde işten atmak yasak özde sendikalı olmak, işçilerin hak araması yasak. Burjuvazinin yasa torbasından işçinin çıkarına bir şey çıkmadı şimdiye kadar çıkmaz da. Gerçek bir işten atma yasağı için, koronavirüsle mücadelede biz işçilerin canının önemsenmesi için birlik olmalıyız, örgütlenmeliyiz, mücadele etmeliyiz.

Bursa Migros'tan bir depodan bir işçi

Hakkımı helal etmiyorum! Hakkım için savaşa devam diyorum!

2019 yılı sonlarında Covid19 diye bir hastalık ile dünya kaosa sürüklenirken, kapitalizm bu ortamda hem kendini korumaya çalıştı hem de daha fazla halkı sömürmeyi hedefledi. Mevcut iktidar ise bu sömürüye çok mükemmel şekilde hizmet etti. İş yerlerinde Covid yok ama sokakta var. Hafta içi yok ama hafta sonu var! Resmen bizlerle alay edersine bir tutum sergilediler.

Şimdi pardon dedi ve helallik istedi. Ben emekçi biri olarak kesinlikle helal etmiyorum, hakkım için savaşa devam diyorum. Patrona kısa çalışma ödeneği işçiyeye açlık! Patrona Kod-29 işçiyeye işsizlik! Patrona yasaları ve anayasayı çiğneme izni işçiyeye yasal haklarımı aratmama! Ve bir sürü hıyanet

inde bulunan iktidarın unuttuğu bir şey daha var. Ekim devrimi olduğunda da aynı şekilde monarşi vardı ve Çar 1 gecede gitti. Canımızdan başka kaybedecek bir şeyimiz yok bu kavga asla bitmeyecektir.

Ne zaman ki siyasilerimiz emperyalizme faşizme Siyonizme hizmet etmeyi terk edip halkına hizmet etmeye başlar o zaman bu kavga biter. Yani işçiler siyasete hâkim olunca, asalaklar siyasetten kovulunca...

Emekçiler işçiler ayaklandı mı mevcut iktidar ülkeyi bölemeyeceksiniz diyor. Türkiye'nin birlik içinde ve bölünmez olduğuna dair cesur iddialarda bulunulan dönemler geride kaldı. Türkiye uzun zaman önce iki karşıt sınıfa

bölündü burjuvazi ve proletarya. Burjuva uzlaşmaz düşmanımız oldu bizi her fırsatta teslim almak istese de bunu beceremedi. Burjuvanın eğlencesi ve kazancı bizim kederimiz ve emeğimiz sayesinde. Yıllardır sırtımızdan kazandıkları milyon dolarlar bize ise verdikleri bir lokma kuru ekmek! Onu da savaşıyor alıyoruz. Sömürge sermayedarlar işçinin köylünün her şeyini sömürürken mevcut iktidar ise hala faturayı bize kesiyor. Artık o dönem bitti ya emekçiler ve köylüler ile zafere ya da kapitalistlerle sömürülme! Bütün emekçi kardeşlerime selam olsun!

Tuzla Oppo telefon fabrikasından bir işçi

Sorunlar çok ama çözüm belli

Sevgili dostlar, yoldaşlar herkese merhaba. İstanbul Tuzla'da yer alan telefon fabrikası Oppo'da çalışan bir işçi kardeşiniz olarak bu satırları yazıyorum. Fabrika kurulduğundan beri 5 ay geçti ama sorunlar her gün artmaya devam ediyor. Koronavirüs önlemleri uygulanmıyor, içeride dip dibe çalışıyoruz, onlarca pozitif vaka çıkıyor. Soyunma odalarında daha ilk günkü gibi sıkışa sıkışa giyiniyoruz, yemekler niteliksiz, bir kişiden yemek güzeldi lafını duymak mümkün değil, sabit bir servisimizin olması ise hayalden ibaret. Her hafta yönetimin keyfine göre vardiya saatleri değişiyor, bir gün akşam 4'te geleceksin deniliyor diğer gün akşam 6 oluyor. Üretim hedefini tutturamayan bant çıkış yapabilir deniyorken fiiliyatta bu gerçekleşmiyor, hedef biraz daha yükseliyor. İçeride sabit bir çalışma yerinin olması ise hikâye. İşe yeni başladığında sana bir istasyon gösteriyorlar, buradasın diyorlar. Ta ki diğer istasyonlarda çalışmaya öğrenene kadar. Öğrendikten sonra aynı gün içinde şeflerin buyruğuna göre istasyon, istasyon geziyorsun. Bunlar yetmezmiş gibi üstüne bir de maaşlarımızdan keyfi kesintiler yapıyor, mesai paraları yatırılmıyor. Cuma namazı için yönetimin hayrına veriyormuş gibi gösterdiği iki saatlik izin de yine işçinin maaşından kesiliyor.

Dostlar, sıraladığım tüm bu sorunları Oppo yönetimi fabrika yeni, daha iyi olacağız diyerek, uydurma bahanelerle düzgün bir açıklama yapmaktan kaçınıyor. Hâlbuki bu sorunların çözülmemişinin en büyük nedeni yönetimin karşısında örgütlü bir işçi odağının olmaması. Mart ayında Türk Metal sendikası fabrikada yetkiyi almıştı ama hala yönetimin toplu sözleşme gündemi yok. Şimdi de bir süredir patronun yetki belgesine itiraz ettiği ve süreci mahkemeye taşıdığı konuşuluyor. Yetki itiraz süreçlerinin mahkemelerde nasıl aylarca, yıllarca sürdüremede bırakıldığını diğer birçok fabrikadan biliyoruz. Bizim de başımıza bunun gelmemesi için mücadele etmemiz şart. Karşımızdaki patronlar sınıfı örgütlüken biz örgütsüz kalamayız. Ne mutlu ki fabrikada kimse sendikadan vazgeçmedi, her gün işçiler arasında sendikamızın gerekliliği konuşuluyor. Oppo işçileri olarak bu kararlılığı büyütürük ve birlikte durarak yetkiyi alan sendikayı bu fabrikaya sokacağız, patrona da toplu sözleşmeyi imzalatacağız.

Bel Karper işçisi ekmek ve hürriyet kavgasını büyütüyor! Önce direniş, şimdi de grev!

Tekirdağ Çorlu'da Türkgücü Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Bel Karper fabrikasında çalışan işçiler yoğun çalışma ve düşük ücretlere karşı Tek Gıda-İş sendikasında örgütlendiler. Buna karşılık fabrika yönetimi süreci uzatmak ve içerideki sendikalaşmayı kırmak amacıyla yetkiye itiraz etti. Yetkinin alınmasından altı yıl sonra bu yıl sonuçlanan yetki davası işçilerin lehine olmasına rağmen fabrika yönetimi sözleşme masasına oturmamanın yanı sıra 12 öncü işçiyi ücretsiz izne, baş temsilciyi de işten çıkardı. Yılmayan işçiler kapı önünde direnişe başlayarak sağlam bir kararlılıkla ücretsiz izne çıkarılan 12 arkadaşlarını işe döndürmeyi başardılar. Fakat hâlâ sözleşme masasına oturmakta direnen ve baş temsilciyi işe almayan Bel Karper

yönetimine cevap olarak 6 Mayıs'ta grev kararı alındı, ülke genelindeki 17 günlük tam kapanma üzerine valilik tarafından ertelenen grev 17 Mayıs'ta başlatıldı.

Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya, "İşçiler hakkını aramadığı sürece kimse hakkını vermiyor ve yine biz biliyoruz ki güzel olan hiçbir şey kolay elde edilmiyor. Bizler bu işyerinde senelerdir çalışıyor fakat evimizi geçindiremiyoruz. Çocuğumuza gelecek sunamıyoruz dedikçe bizlere kapıyı gösterenlere bugün biz yoksak hadi makineleri çalıştırın diyoruz. Biz biliyoruz ki bizler fabrikalarda emeğimizle var olmadıkça onlar da olmayacaklar, bizler olmazsak fabrikalar olmaz ve bizler emeğimizin hakkını almak için birlik olmak zorundayız. Bel Karper

işçisi bugüne kadar fabrika yönetimi bize ne verir diye bekledi ama bugün hakkımızı alacağız diyor. Alnterimizin karşılığını istiyoruz. Bugüne kadar hep korkuttular bizi ama bugünden sonra onlar korksunlar." sözleri ile grev konuşmasını yaptı ve işçilerle birlikte grev pankartı asıldı. Sonrasında halaylarla devam eden grevde işçiler işçiden emekçiden yana olan tüm dostlarının desteğini beklediklerini belirttiler.

Bel Karper işçisi tüm baskı ve hukuksuzluklara karşı fabrika yönetimini sözleşme masasına oturtmaya ve hakkını almaya kararlı. Bizler de Devrimci İşçi Partisi olarak ilk günden beri işçilerin yanındayız. Bel Karper'e sendika girecek. Zafer direnen işçilerin olacak.

Adkoturk'te işçiler ekmek ve hürriyet için direnişte

Çerkezköy'de Adkoturk fabrikasında işçiler 1 Mayıs'a direniş ateşini yakarak girmişlerdi. Bir ayı aşkın süredir mücadele kararlılıkla sürüyor.

Türkiye'nin dört bir yanında patronlar arkalarına istibdad rejimini alıp işçilerin sendika hakkını gasp ediyor, sözde işten çıkarma yasağı olduğu halde 25/2. maddeden işçileri yalanla, iftira ile işten atıyor, salgın fırsatçılığı ile ücretsiz izin dayatmasını işçileri yıldırarak ve sendikal örgütlenmeyi kırmak için kullanıyor. İşçiler de ekmeğine, sendika hakkına, hürriyetine sahip çıkarak mücadele etmeye devam ediyor. Çerkezköy'de bulunan Endonezya sermayeli Adkoturk markana fabrikasında Tek Gıda-İş sendikası örgütlenmiş durumda. İşçiler yıllardır süren yetki davalarını her düzeyde kazanmalarına, sendikanın yetkisi kesinleşmesine rağmen patron hak, hukuk tanımıyor, sendika ile toplu sözleşme masasına oturmayı reddediyor.

Yargıtay'ın kararının ardından Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 7 Nisan 2021 tarihli yazısı ile sendikaya Adkoturk'te yetkili olduğunu resmen tebliğ etti. Yetki belgesi gelir gelmez işçilerin üzerindeki baskıyı arttıran fabrika yö-

netimi ikisi iş yeri temsilcisi olmak üzere 10 işçiyi işten çıkardı. Yaklaşık 10 işçiyi de baskıyla fabrikadan istifa ettirdi. Sendika üyesi olmayan 6 işçinin anlaşarak işten çıkarılmasıyla fiilen toplamda 26 işçiyi işten çıkarmış oldu. İçeride baskı altında çalışan işçilere güven vermek, içeride halen devam eden sendikaya üye yapma çalışmasının moralini yüksek tutmak için, işten çıkarılan işçiler ve sendika temsilcileri vardiya giriş çıkışlarında işçilere sesle-

nen konuşmalar yapıyor, sloganlarla sesini hem içeride çalışan arkadaşlarına hem de fabrika yönetimine duyuruyor.

Bizler de Devrimci İşçi Partisi olarak bu mücadelenin ilk gününden beri yanındayız. Ekmek ve hürriyetine sahip çıkan işçilerin haklı davasına destek oluyor ve herkesi bu haklı mücadelelere omuz vermeye çağırıyoruz.

Sungur Savran

TÜSİAD'ın kuruluşunun 50. yılı: İşçi düşmanlığı üreten fabrika

1960'lı yıllar cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Türkiye'nin en özgür dönemidir. DİSK işte bu özgür ortamın evladıdır: 1967'de kurulmuştur.

TÜSİAD ise sıkıyönetim çocuğudur. 12 Mart askerî müdahalesinin gölgesinde, muhtıradan 20 gün sonra, 1 Nisan 1971'de kurulmuştur. 12 Mart, burjuvazinin ve onun devletin 15-16 Haziran 1970'te işçi sınıfının DİSK denen sınıf mücadelesi mevziini burjuvazinin saldırısından korumak için ayaklanmasından telaşa düşerek yaptığı müdahale idi. Yani TÜSİAD, işçi sınıfını sıkıyönetimle bastırmaya çalışan bir yönetim altında doğmuştur.

Türkiye'nin iki ana modern sınıfının, teknelci burjuvazi ile sanayi proletaryasının demokrasi ile tarihi ilişkisini daha iyi anlatacak bir simgesel karşılaştırma bulmak zordur. Biri 1967'de kuruluyor, biri 1971'de. Dört yıl arayla kurulmaları elbette rastlantı olamaz, değildir. Türkiye'de modern bir kapitalist toplumun artık yerleşmiş olmasının ürünüdür.

Üstelik, biri ötekine karşı kurulmuştur. TÜSİAD, işçi sınıfının 1960'lı yıllara damgasını vuran büyük dalgasının DİSK ile birlikte büyük bir sıçrama yapmasının ve 15-16 Haziran'ın yarattığı korkunun ürünüdür. Yani işçi sınıfı biliminin, yani Marksizmin modern tarihin iki büyük sınıf arasındaki mücadelelerin tarihi olduğuna dair iddiası, burada tam tamına doğrulanmıştır.

Bakın TÜSİAD'ın 12 kurucusundan biri ve o dönemin tartışılmaz biçimde en etkili kapitalisti Vehbi Koç'un kızı Suna Kıraç anılarında 15-16 Haziran'ı nasıl anlatıyor:

"Koç şirketlerinde sendikal mücadele kıyasıya bir hal almıştı. 15-16 Haziran 1970'te, Türkiye'nin yaşadığı en büyük işçi eylemine Koç işçileri de katılmıştı. İstanbul'un bütün sokaklarının işçiler tarafından işgal edildiği o gün Koç ailesinin üyeleri birbirleri için kaygılanmıştı. Sevgi Gönül'ün Dragos'taki evinde Semahat-Nusret Arsel ve o gün onlarda misafir olan Mustafa Koç mahsur kalmışlardı. Onları 'kurtarma işi' işçi tulumu giyerek, tebdil-i kıyafetle sokağa çıkan [Suna Kıraç'ın eşi] İnan Kıraç'a düşmüştü."

İşte DİSK'lisi ile, Türk-İş'lisi ile, hatta sendikası ile 15-16 Haziran'ı yapan işçi sınıfından duyulan bu korkudur TÜSİAD'ın mayasında yatan. İnsana böyle işçi tulumu giydirirler işte!

Şimdi kuruluşundan bu yana 50 yıl geçmiş bulunuyor. Bu 50 yıl için ne denebilir? En önemlisi şu denmelidir: TÜSİAD teknelci sermayenin örgütü olarak hep doğum lekesinin izi doğrultusunda darbelerin yanında yer almıştır. Türkiye tarihinin en gözü kara, en zalim askerî rejimi olan 12 Eylül 1980 darbesi, düpedüz TÜSİAD burjuvazisinin ordu vasıtasıyla 15-16 Haziran'dan aldığı intikamdır. Vehbi Koç, cunta başı Evren'e bu DİSK'i mutlaka cezalandırın diye mektup yazmıştır. Bir başka TÜSİAD üyesi Halit Narin "bugüne kadar işçiler güldü, gülme sırası bizde" diye utanmaz açıklamalar yapmıştır.

Ama TÜSİAD'ın darbe sicili 12 Mart ve 12 Eylül'den ibaret değildir. 28 Şubat 1997'de o dönemin başbakanı Necmettin Erbakan'ı düşüren askerî müdahale bir ABD-TSK-TÜSİAD ortak prodüksiyonudur. 28 Nisan 2007'de verilen, dünya tarihinin ilk elektronik muhtırası da (ne şeref!) TÜSİAD'cılarının desteğini almıştır. Bu askerî müdahalelerin desteklenmesinin nedeni Vehbi'nin torunu Mustafa Koç tarafından tam da 2007'de şöyle açıklanıyor:

"Türkiye'de iktidarda kim olursa olsun, ülkenin yüzünün batıya dönük olmasını temin etmek, AB ile tam üyelik sürecinin gereklerini yerine getirmek, piyasa ekonomisinin tüm kurum ve kurallarıyla egemen olduğu, laik-demokratik, dışa açık bir Türkiye için çalışmak zorundadır," demiştik. Bu değerlendirme, bir anlamda, partilerden ve siyasal görüşlerden bağımsız olarak gördüğümüz, Türkiye'nin 'ulusal ideallerinin' tarifi olarak da kabul edilebilir."

Bu açıklamanın anlamı açıktır: Türkiye'nin NATO'dan ve Batı emperyalizminden kopmasına izin vermeyeceğiz. İşte TÜSİAD budur.

Bu 50 yıllık ders, bize şunu öğretiyor: İşçi sınıfı siyasi alanda kendi partisinde örgütlenip siyasi iktidarı ele geçirmeye yöneldiğinde TÜSİAD'cılar askerî darbe yapmaya girişirler. Bu tutmaz da işçi sınıfı iktidarı ele geçirirse TÜSİAD'cılarının hepsi ülkeden kaçar. İsviçre bankalarındaki ve vergi cennetlerinde tuttıkları devasa servetlerini de kullanarak işçi sınıfını iktidardan devirmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu çabada en büyük yardımcıları hep Türkiye'nin vazgeçilmezleri olarak savundukları NATO olacaktır.

Yılmaz Tan

“Küresel” tedarik zincirleri: kapitalizmin zayıf halkası

Çipler günümüzde başka birçok alanda olduğu gibi otomobil üretiminin de vazgeçilmez bir parçası. İşte geçtiğimiz altı aydan beri dünyada bir çip krizi, daha doğrusu darboğazı yaşanıyor. Kapitalist üretimin küresel çapta plansızlığının bir ürünü olarak dünyanın önde gelen otomotiv ve yan sanayi firmaları üretimleri için gereken miktarda çip bulamıyorlar ve bu nedenle çeşitli ülkelerdeki fabrikalarında üretimi geçici sürelerle durduruyorlar. Aralarında Ford, Mercedes, Volkswagen, Honda ve General Motors'un da yer aldığı birçok büyük otomotiv üreticisi, yarı iletkenlere yaşanan darboğaz nedeniyle üretimlerinin aksadığını söylüyor. Türkiye’de de önce Oyak-Renault ve Tofaş, daha sonra da Ford-Otosan üretimlerini bir süreliğine durdurdular. Fatura her zaman olduğu gibi yine işçilere çıkarılıyor. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki fabrikalarında bu otomotiv tekelileri üretimi durduruyor ve binlerce işçiyi ya ücretsiz izne çıkarıyor ya da kısa süreli çalışma ödeneğine mahkûm ediyor.

Başta otomotiv olmak üzere birçok sektörde çip krizi yaşanırken bir de bunun üstüne geçtiğimiz Mart ayında Süveyş Kanalı'nda bir gemi kazası patlak verdi. Devasa bir yük gemisi karaya oturdu ve zaten Covid-19 salgınının da etkisiyle oldukça yavaşlamış dünya ticaretini adeta durma noktasına getirdi. Sahibi Japon, işletmecisi Tayvanlı olan Evergreen firmasına ait olan ve daha az vergi vermek için Panama bayrağı taşıyan Ever Given gemisi, aralarında petrol, elektronik eşyalar ve otomobiller gibi çeşitli mallar taşıyan 369 geminin Süveyş Kanalı'nda beklemesine ve bunun sonucunda da birçok sektörde üreticilerin sevkiyatlarının gecikmesine neden oldu. “Aşırı yüklü” olduğu belirtilen geminin deniz ticaretine olan günlük maliyetinin yaklaşık 10 milyar dolar değerinde olduğu tahmin ediliyor. Ünlü İngiliz gazetesi The Guardian'ın aktardığına göre bu olay hakkında bir Amerikalı gece yarısı şov programcısı haklı olarak şöyle demiş: “Aslında kapitalizm geçen hafta boyunca bir kalp krizi geçirdi.” Şimdi diyeceksiniz ki Süveyş Kanalı'nda bir geminin karaya vurması ile çip krizi arasında ne bağlantı var?

Her iki örnek de bize bir kez daha kapitalizmin açmazlarını tüm berraklığıyla ortaya koyması bakımından önem taşıyor. “Küresel” tedarik zincirleri en son teknolojiler aracılığıyla üretimi devasa ölçülerde bütünleştiriyor, farklı ülkelerden emekçiler (silisyum madenlerinde çalışanlardan, Amerikalı çip tasarımcısı işçilere, otomotiv işçisinden limanda konteyner yükleyicisine kadar) kolektif bir üretim gerçekleştiriyorlar. Ama öte yandan kapitalistler fason üretim yaptırarak, taşeron işçi kullanarak (dünyada yarı iletken üretiminin yüzde 90'ı Asya'da gerçekleştiriliyor, toplam talebin yüzde 50'si ABD'den geliyor ve toplam üretimin sadece yüzde 12'si ABD'de yapılıyor) işçileri birbirleri ile rekabete sokarak, onların örgütlü olmalarını engelleyerek, işçileri ve gemileri “aşırı yükleyerek”, gerekli altyapı yatırımlarını yapmayarak bunların maliyetlerini devlete ve dolaylı olarak emekçilere yığarak daha fazla kâr ve sömürü peşinde koşuyorlar. Her biri en ince şekilde üretimlerini planlarken toplamda kolektif üretim, küresel koordinasyon ve planlama olmadığı için akıl dışı sonuçlara ve ulusal çatışmalara yol açıyor, toplumsal ihtiyaçları karşılayamaz duruma düşüyor.

Ama her iki örnek de umutlu olmak bakımından önemli bir ipucu da içeriyor. O tüm esneklik safsatalarına rağmen bu derece kırılğan, bu derece pamuk ipliğine bağlı bir üretim sistemini durdurma, onu daha planlı ve toplumsal ihtiyaçları karşılamaya dönük bir üretim için denetimi altına alma gücünün, bu potansiyelin nerede yattığını da açıkça ortaya koyuyor. İşte Süveyş Kanalı'ndaki kazanım ve çip krizinin en büyük dersi budur. 200 bin tonluk bir geminin karaya vurması, emekçilerin (en ağır sömürü koşullarında çalışan çip fabrikası işçilerinden, o yük gemisinin az sayıdaki mürettebatına ya da Süveyş Kanalı'ndaki liman işçilerine, silisyum madenlerinde çalışanlardan çip tasarımcılarına kadar) kaderlerinin ne kadar birbirlerine bağlı olduğunu ve aslında örgütlü olduklarında üretimi durdurma, kendi denetimi altına alma ve sistemi bu darboğazdan çıkarabilme gücü bakımından ne kadar büyük bir potansiyele sahip olduklarını bir kez daha ve çarpıcı bir şekilde göstermiştir.

Bu yazının ayrıntılı uzun versiyonunu okumak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.

200'e yakın kurye işçisi kazalarda öldü! Sadece sevgililer gününde 10 işçi hayatını kaybetti!

Erdoğan helallik isteme, yasaları uygula! Sendikalaşma hakkına saygı göster!

Pandemi sürecinde elektronik ticaret adeta patlama yaşadı. Yiyecek içecekten tutun, her türlü dayanıklı dayanıksız tüketim malzemesi evlere teslim ediliyor. Bunun için de binlerce moto kurye şehirlerin sokaklarında ve caddelerinde zamana karşı ölümüne bir yarışa sokuluyor. Pandeminin başladığı 2020 Mart ayından bu yana 200'e yakın kurye trafik kazalarında can verdi. Sadece İstanbul'da 14 Şubat sevgililer gününde 10 moto kurye kazalarda hayatını kaybetti. Kazalarda can veren kargo işçileri günde 14 saate ulaşan ağır çalışma koşulları dolayısıyla her gün sağlıklarını da kaybediyor.

Yemeksepeti'nde patron baskı ve hileyle sendikalaşmayı engelliyor

Binlerce kargo işçisi hükümetten ne lütuf bekledi ne de yardım. Örgütlenerek haklarını alma yoluna gittiler. Yemeksepeti ve Banabi'de işçiler Nakliyat-İş'te, Yurtiçi Kargo işçileri Tümtis'te, Gebze Migros Depo işçileri de DGD-SEN'de örgütlendiler. Yemeksepeti/Banabi, örgütlenme

ilerleyince sendikamın yetkisini engellemek için işkolu değişikliğine gitti ve 2 bin işçinin sendika üyeliğini düşürdü. Normalde hukukun gereği ve devletin sorumluluğu şirketin bu hileli işlemini iptal etmekte. Oysa her zaman olduğu gibi istibdad rejimi sermayeden yana sınıfsal karakterini gösterdi ve patronun tarafını tuttu.

Yurtiçi Kargo “İşten çıkartma yasağı”nda 100'den fazla işçiyi kıydı

Yurtiçi Kargo'da patron 100'den fazla işçiyi Tümtis sendikasına üye olduğu için işten attı. Üstelik iktidar “işten çıkartma yasağı” ilan etmişken bunu yaptılar. Gerek müfettişler gerekse de mahkemeler işten çıkarmaların sendikal sebepten olduğuna hükmetti. İşçiler işbaşı yaptırılmıyor, bu da çalışanlara verilen gözdağının devam etmesi anlamına geliyor. Böylece sendikamın çoğunluğu elde edip yasal yetki kazanması engelleniyor.

PTT'de örgütlenmek isteyen taşeron işçileri de işçi kıyımına uğradı

PTT'de kadrolu işçi sayısı giderek azalırken tüm yük taşeron işçilerin üzerine biniyor. Örgütlenerek haklarını alma yoluna giden ve PTT-SEN sendikasını kuran işçiler işten çıkartmayla karşı karşıya kaldılar. PTT işçileri İstanbul, Bursa ve İzmir'deki PTT müdürlükleri önünde oturma eylemi yapıyorlar.

Migros Depo İşçileri 120 gün hem patrona hem istibdada karşı direndi

Örgütlenerek hakkını almak için yola çıkan Gebze Migros Depo işçileri de aynı şekilde işten çıkartmalarla karşılaştı. 120 gün boyunca haklarını aradılar ve direndiler. Deponun kapısından patronun villasının önüne kadar seslerini yükselttiler. Karşılarında kendi koyduğu yasaları koruyan, yaşanan soruna çözüm bulan bir devleti değil; o devletin polisini jandarmasını, copuyla kelepçesiyle gözaltısıyla buldular.

Sendikalaşma yüzlerce canı kurtaracaktır!

Örgütlü olmak, işçinin çalışma saatleri ve koşulları üzerinde söz sahibi olması anlamına gelecek ve her şeyden önemlisi yüzlerce ölümü engelleyecektir. Patronlar az sayıda işçiyle çok iş yaptırılmayacak, artan iş yükünü karşılamak için daha fazla işçi istihdam etmek yoluna gidecektir. Ama tam tersine işten çıkartmaya gittiler. İşsizliği azdırdılar. Ölenler ne Erdoğan'a ne de devletin diğer sorumlu yöneticilerine helallik vermeden gitti. Kalanlar da haklarını helal etmiyor. İnsanca, güvenli ve güvenceli koşullarda çalışmak için örgütlenme haklarını istiyorlar. Onlar pandemi döneminde hayatın devamını sağlayanlardır. Yaptıkları iş, sağlık emekçilerinin yaptığı iş gibi kıymetlidir. Onlar da sağlık emekçileri gibi çalışırken can vermektedir. Onların mücadelesinin sesine ses olmak, onların haklı mücadelesine omuz vermek, bu uğurda çaba gösteren Tümtis, Nakliyat-İş, DGD-SEN ve diğer sendikaları desteklemek hepimizin görevidir!

Karaman Döhler'de grev başladı! Patron ve devlet yine işçilere karşı birleşti!

Karaman'da bulunan Döhler fabrikasında yıllardır süren sendikalaşma mücadelesi 17 Mayıs günü itibarıyla greve dönüştü. Tek Gıda-İş sendikası dünyada meyve suyu sektörünün başını çeken bu Alman tekelinin Karaman'daki fabrikasında 2016 yılında örgütlenmişti. Ancak patron sendikal yetkiye itiraz edip 32 işçiyi işten atmıştı. Mahkeme 5 yıl sürdü. Sonunda sendikamın yetkisi kesinleşti. Bu 5 yıl içinde patron arkasına devleti alarak sendikal örgütlenmeyi bitireceğini düşünüyordu. Ancak olmadı. İşçiler sendikalarıyla birlikte 5 yıl sonra Döhler'in karşısına çıktılar ve toplu sözleşme istediler.

Alman şirket toplu sözleşme masasına oturmak yerine 10 işçiyi daha işten çıkardı. Fabrika önünde direniş başlatan işçiler yasal süreci de takip ederek, 17 Mayıs'ta yasal grev kararını uygulamaya koydular. Ancak 5 yıldır işçilerin karşısına çıkan devlet-patron iş birliği grev sabahı da kapıda kendini gösterdi. İşçileri engelleyen polis, grev kırıcıların içeri girmesine yardım etti. Patron birçok işçiyi baskıyla çalışmaya göndererek grevi kırmaya çalıştı.

Karaman Döhler grevi Türkiye'deki istibdad rejiminin ve sömürü düzeninin tam bir örneğini sunuyor. Baskıcı ve keyfi istibdad

yönetimi, milletin bekasını değil patronların çıkarını korumak için hareket ediyor. İşçiyi sömürenler nasıl kendi çıkarları için birleşiyorsa biz de öyle birleşmeliyiz. Eğer siyaset işin içinde olmasa, devlet Döhler patronuna arka çıkmaya yıllar önceden Karaman işçisi haklarını almıştı. Demek ki işçiler olarak siyasi bir mücadele de vermeliyiz. Sömürünlere karşı işçinin haklarını koruyan bir devlet istiyorsak, işçi sınıfı olarak siyasete ağırlığımızı koyacağız. Bu mücadelenin grev ve direniş alanlarında birleşmekten geçtiğini unutmayacağız. O yüzden diğer tüm grev ve direnişler gibi Döhler grevi de hepimizin grevidir.

AKP aşılamiyor aşığılıyor!

Erdoğan Ocak ayında vaka sayılarının düştüğünü söylediğinde bir gazeteci "artıyor" diye düzeltmiş, Erdoğan da "vefat bak vefat vefat" diye cevap vermişti. Şimdi aynı Erdoğan vaka sayılarındaki düşüşten dem vuruyor ancak vefat sayısı 200'lerin altına inmiyor. Bazı günlerde vaka sayısı azalsa da vefat sayısının arttığına tanık oluyoruz. En kötüsü de her gün 200'den fazla canımızı kaybederken sırf turizm gelirleri artsın diye iktidarın pembe bir tablo çizmeye çalışması.

Erdoğan ve AKP'nin pandemiye karşı devekuşu taktiği

Erdoğan "tam kapanma" kararı alınırken "Avrupa'nın açılma sürecine girdiği bir dönemde, bizim geride kalmamak için vaka sayılarımızı süratle 5 binin altına indirmeliyiz" demişti. Kapanmadan 10 binin üzerinde vaka sayısı çıktı. Ama yine de Avrupa'nın gerisinde kalmamak için normalleşme süreci başlatıldı. Bunun kafayı kuma gömmekten farkı yok. Canı yanan halk her şeyi görüyor. İktidarın turist için yalvardığı yabancı ülkeler de internete

girip Türkiye'deki durumu görebiliyor. Kaldı ki açıklanan resmi rakamların gerçeği yansıtmadığı da biliniyor.

Yalana alıştılar, yüzleri de kızarmıyor

Geçtiğimiz yıl yaz aylarında vaka sayısı yerine "hasta sayısı" açıklanmış, böylece rakamlar düşük gösterilmişti. Bu yalana, Sağlık Bakanı Fahrettin Koca tüm toplumun gözünün içine baka baka haftalarca sürdürmüş, sonunda da itiraf etmek zorunda kalmıştı. Şimdi artık yalancı çoban misali kimse Fahrettin Koca'nın açıklamalarına güvenmiyor. En son Bakan Koca aşı konusunda BioNTech firmasının sahibi Uğur Şahin'i basın toplantısına çıkardı. Fahrettin Koca, BioNTech patronu Şahin'e "vatandaşımızın sizden duyması önemli", "gelecek, olacak demekten öte somut icraat görmek istiyoruz" derken yüzü kızarmadı.

Dolar-avro için milletin onurunu ayaklar altına aldılar

Siyasi iktidar pandemiye bir ticari sorun, hastalanan ve ölen insanlarımızı ise birer istatistik olarak görüyor. Bu yüzden ilk etapta ciddi bir kampanya

ile parlatılan Bilim Kurulu zaman içinde önce iskartaya çıkarıldı, daha sonra da bakanlar kurulunun alacağı kararlara gerekçe yazan bir kalem müdürlüğüne dönüştürüldü. Geline aşamada normalleşme takvimini Turizm Bakanı açıkladı. Aşılama politikasını ise Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun ağzından Alman mevkidaşı ile yaptığı basın toplantısında öğrendik. "Turistin göreceği herkesi aşılayacağız" diyen Çavuşoğlu tüm dünya önünde Türkiye'nin insanını aşığladı. Ardından Turizm Bakanlığının İngilizce "aşılıym keyfine bak" yazan aşığılık reklamı piyasaya çıktı. Gözünü dolar-avro bürümüş iktidar, milletin onurunu gururunu ayaklar altına aldı.

Erdoğan ve AKP iktidarı salgına karşı gerçek anlamda mücadele etmiyor. Lebalep AKP kongreleri, cemaat cezazeleri, AKP üyelerinin dükkân ve işyerlerinin fiili muafiyeti ve daha nice çifte standart iktidarın kendi çıkarını ve ikbalini halkın canından önde tuttuğunu gösteriyor. Emekçi halk buna kendi sağlığına ve canına sahip çıkarak ve kendi salgınla mücadele programını ortaya koyarak cevap vermelidir.

İstibdadın kadın düşmanlığı tolere edilemez boyutta! Derya Yanık istifa!

Yeni Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık pandemi döneminde kadına yönelik şiddeteki artışın tolere edilebilir (kabul edilebilir, katlanılabilir) olduğunu açıkladı. Aynı Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı 25 Kasım'da her yana "kadına şiddete sıfır tolerans" sloganını yazıyordu. Derya Yanık göreve gelir gelmez 23 Nisan'da koruma altındaki bir çocuğu tüm halkın önünde ifşa etmişti. Şimdi AKP'nin kadına yönelik şiddete dair ikiyüzlü politikasını ifşa ederek bu sefer hayırlı bir iş yapmış oldu. Aslında Derya Yanık'tan önce İçişleri Bakanlığı, Erdoğan'ın İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı almasından sonra 25 kadının hayatını kaybetmiş olmasını "%26 azalış" diye bir başarı tablosu olarak sunmuştu. Söylenen rakamın bir önceki yılın aynı dönemine kıyasla artmış olmasına hiç değinmeyeceğiz. Bakanlığın kadın cinayeti rakamlarının bağımsız araştırmalardan daha düşük olmasına, şüpheli kadın ölümlerinin kadın cinayeti olarak sayılmamasına ya da birbirini takip eden birkaç hafta arasında yapılan kıyaslamaların herhangi bir istatistiksel anlamı olmadığına da...

İki bakanlık üst üste iki fahiş gaf yapıyorsa bu artık gaf değil, bir politikanın somut ifadesidir. İstibdadın kadınların yaşam hakkına en ufak bir değer vermediğini çok net şekilde göstermektedir. Derya Yanık'ın açıklamasında bilhassa koruma kararı alınmasına rağmen gerçekleşen kadın ölümlerinde azalma olmadığı itiraf edilmektedir. Az sayıda kadın, gördüğü şiddete ya da şiddet tehdidine karşı koruma kararı alılabilmektedir. Ancak devlet bu kadınları dahi korumaktan aciz durumdadır. Devletin gücü de kapasitesi de vardır ancak kadınları korumaya niyeti yoktur. Çünkü kapitalist sistemle bütünleşmiş erkek egemenliği devletin karakterine nüfuz etmiştir. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararı devletin kadınları korumadaki acizliğini arttırmış, erkek şiddetini de cesaretlendirmiştir. Onlar kendilerince tolere etse de kadınlar şiddeti de istibdadın kadın düşmanlığını da asla tolere etmeyecek! Kadına yönelik şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri için mücadeleye devam edelim! Emekçi kadınlar en öne!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Fahrettin Koca istifa! İktidarın kalem müdürlüğüne dönüşen Bilim Kurulu lağvedilsin!
- Dolar-avro için salgının üzerinin örtülmesine hayır! Emekçi halkın sağlığı ve canı için şeffaf bir salgın yönetimi!
- Pandemi yönetimi Türk Tabipleri Birliği, sağlık emekçileri sendikaları, eczacı örgütleri ve işçi sendikalarının denetimine!
- Derhal yeterli sayıda kadrolu sağlık personeli atansın!
- Yaygın ve ücretsiz test! Aşılama işçiyeye emekçiye öncelik!
- Tüm özel sağlık kurum ve kuruluşları işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılsın!

Levent Dölek

Memlekete çökenler

Son dönemde bir "çökme" meselesidir gidiyor. Konu Sedat Peker'in ifşaıyla tekrar gündeme taşınan iddiaya göre, Bodrum Yalıkavak Marina'yı Mehmet Ağar oğlu Tolga Ağar'la birlikte ele geçiriyor. 1 milyar dolar değerinde olduğu söylenen marinanın 33 milyon dolara el değiştirdiği söyleniyor. Azerbaycanlı işadami Mübariz Mansimov (Gurbanoğlu) safdışı bırakılıyor, ardından da FETÖ iddiasıyla tutuklanıyor. Mesele karışık. Mehmet Ağar, bu konuyla ilgili hesap kitap yapıp kendince açıklamalar getirdi. Marinanın sahibi değil yöneticisi olduğunu ve bu görevi kendisine Azerbaycan ve Türkiye devletinden önemli kişilerin rica ettiğini söyledi. Daha sonra eğer biz olmasaydık buraya mafya çökecekti diye ekledi. Daha önce bu marina, önünde Mehmet Ağar, Korkut Eken, Engin Alan ve Alaattin Çakıcı'nın çektiği resimle de gündeme gelmişti.

Bizce pek çok yönüyle araştırılması lazım gelen bir konudur. Meselelerin Mansimov ile geçmiş ticari ortaklıkları dolayısıyla Erdoğan ailesine uzanan boyutları olduğu herkesin bildiği bir sır. Takipçisi olmak gerekir ve olacağız da. Ancak zenginlerin marinası züğürdün çenesini yormasın. Biz doğrudan emekçi halkın birikimlerine nasıl çöktüğünü konuşalım. Türkiye tarihinin en büyük "çökme" hikayesi Tüpraş'tır. Ne yasa ne hukuk ne mahkeme kararı tanınmış Koç Holding ve Shell ortaklığı Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşuna, yıllık cirosu 10 milyar dolara yaklaşan bu devlet malına, bizzat devletin desteğiyle çökmüştür. Doğal tekel konumundaki rafinerinin kârları Koç-Shell ortaklığına peşkeş çekilmiştir.

Daha sonra Tüpraş'ın açtığı yoldan Petkim'e de çöktüler. Petkim de Türkiye'nin en büyük 6. sanayi kuruluşudur. Bu sefer alıcı Azerbaycan enerji devi SOCAR'dı. "İki devlet tek millet" mi dediniz? Yine üçüncüyü unuttunuz. Hazar Denizi'nden Aliğa'ya kadar uzanan Şah Deniz, TANAP, Petkim, Star Rafinerisi, İngiliz petrol tekelci BP olmadan olur mu? Goldman Sachs da SOCAR'a ortak edilmiş! ABD'nin haracı unutulur mu? İşin yerli ve milli ortakları ise zaman içinde değişmiş. Merkezinde Petkim ve SOCAR'ın olduğu sermaye ortaklıklarındaki değişim Türkiye'deki siyasi gidişat ile neredeyse birebir örtüşüyor. İlk dönemde 2006'dan 2014'e kadar Gülen cemaatini ön planda görüyoruz. 2014'te 17-25 Aralık'la rüzgâr dönüyor. Cemaatin komiserleri firar etmeye ya da kenara çekilmeye başlıyor. 15 Temmuz 2016'dan sonra Mansimov'un tutuklanmasına kadar varacak bir başka dalga daha görüyoruz. Ağar ve meşhur resimdeki saz arkadaşları hem marinadaki hem siyasetteki etkilerini arttırıyor. İşin ilginç yanı tüm bu gelişmelere Star, Kanal24 gibi medya organlarının Fettah Tamince'den Ethem Sancak'a satılması gibi olaylar da eşlik ediyor. SOCAR'ın Türkiye ayağındaki ortaklardan Kalyoncuların da ATV-Sabah grubunu kontrol ettiğini biliyoruz. Bu noktada Petkim'in tekel kârlarıyla, sadece belirli sermaye çevrelerinin ihya olmadığını, aynı zamanda iktidarın medya ayağının da finanse edildiğini öğreniyoruz.

Tüpraş özelleştirmesi de siyasi bir operasyondur ve elbette ki bu operasyonun da medya ayağı vardı. TÜSİAD ve Koç Holding'in basın gücünü oluşturan Doğan medya, Tüpraş karşılığında AKP'yi reformcu bir iktidar olarak övmekteydi. AKP'nin liderliğindeki AB yolculuğuna övgüler düzmekteydi. AKP sadece topladığı oylarla değil, merkez medyadan aldığı icazetle de iktidara yerleşiyordu. Ancak ne Tüpraş Koç'un gözünü doyurdu ne de Doğan'ın Erdoğan'a desteği sınırsızdı. Erdoğan Batıcı-laik medyaya alternatif olacak ve bugünkü gibi militanca kendini destekleyecek bir medya istiyordu. Bunu ona uzun bir süre cemaat sağladı. Görüyoruz ki bu hizmetin finansmanı da "himmet" kadar Petkim'e çökenler tarafından sağlandı.

İttifak bozuldu, AKP içindeki cemaat fayı kırıldı. Ardından bugünlerde havuz medyası dediğimiz yapıya gelindi. Bu yapı önce Doğan'ın merkez medyasına alternatif oldu, sonra da onu yuttu. Doğan çok uğraşmıştı. Gezi'de halk isyan ederken penguen belgeseli yayınladı, kâr etmedi. Binası kurşunlandı, sıcaktan camlar çatlamış diye olayın üstünü kapattı olmadı. Abdülkadir Selvi'yi baş yazar yaptı yine yaranamadı. Hürriyet'i bastılar, Ahmet Hakan'ı dövdüler, milyarlık vergi cezaları kestiler! Nihayet Demirören'e Ziraat Bankası'ndan 700 milyon dolar kredi verdiler. Doğan medya oldu Demirören medya... (128 milyar dolar nerede?)

Güzel memleketimin güzel insanları... Zenginlerin marinasını konuşalım da önce milletin Tüpraş'ına Petkim'ine, Tekel, Şeker, Tank Palet fabrikalarına, madenlerine, ormanlarına nasıl çöktüler onu da konuşalım. Milletin birikimlerini yağmaladılar. Senin emeğine, alın terine çöktüler. Senden çaldıklarıyla sana kendi Türkiye'lerini kendi bekarlarını anlattılar. Kandırdıkları dediler yine kandırdılar. Yine kandırırlar ve kandıracağız. N'olacak şimdi? Dış güçlerin yeni bir oyununa karşı, milletin bekası için "dik dur eğilme" mi diyeceğiz? Demokrasi için Amerikan muhalefetine mi alkış tutacağız? Tüpraş'a çökenleri mi Petkim'e çökenleri mi tutacağız? Hayır! Biz işçi sınıfından tarafız. Kendi hesabımızı kendimiz soracağız. Biz Tüpraş'ı Petkim'i ve bu arada Marina'yı da kamulaştıracak olanlarız!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi:

Tuğlayı çekelim! Duvarı yıkalım!

İstibdad rejiminin nasıl bir bataklığın üstünde inşa edilmiş olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Bu gerçeği bütün toplumun görmesini sağlayan, tüm bu pislğin ta içinden gelen, istibdad rejiminin inşasında rol oynamış ve bu rejimin köşe başlarını tutanlarla suç ortaklığı içinde olan bir mafya şefinin ifşaı vesile oldu. Gelişmelerin arka planında yarı askeri nitelikteki istibdad rejiminin iç çelişki ve çatışmaları var. **İşçi sınıfı elindeki tüm olanaklarla skandalların pislüklerini üzerine gıtmelidir.**

Kıdemli kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın Uğur Mumcu cinayetine ilişkin olarak "bir tuğlayı çekersek duvar yıkılır" sözü Susurluk skandalından bugüne kontrgerillanın ve devlet içine yerleşmiş çetelerin sloganı olmuştur. **İşçi sınıfı ve emekçi halk için ise tuğlayı çekmekten; bu kirli sömürü ve yalan düzenini yıkmaktan kaçınması için bir neden yoktur. Çünkü bu düzenden nemalanmayanlar işçi sınıfı ve emekçi halktır. Sedat Peker her videosunda "temiz toplum yoktur" deyip duruyor. Tertemiz bir düzeni kuracak olan yalnızca işçi sınıfıdır.**

Savcılar derhal harekete geçmelidir. Cumhurbaşkanının Devlet Denetleme Kurulunu harekete geçirmesi ve derhal bir soruşturma başlatması zorunludur. İddiaların merkezindeki bakan Süleyman Soylu derhal görevden alınmalıdır. Süleyman Soylu ve Tolga Ağar'ın dokunulmazlıkları

derhal kaldırılmalıdır. Bugün itibarıyla TBMM'nin derhal bir Meclis Araştırma Komisyonu kurup iddiaların üzerine gitmekten daha önemli bir işi olamaz.

Tüm bunları talep ediyoruz. Olması gerekeni söylüyoruz. Ancak gerekeni yapmayacaklarını da biliyoruz. Cumhurbaşkanı ve bakanlardan oluşan yürütme aygıtı tüm iddiaların orta yerindedir. Yargı ise; savcılarıyla, hakimleriyle, mahkemeleriyle istibdadın talimatla çalışan bir organı halindedir. TBMM zincire vurulmuştur. Milletvekilleri figüran haline getirilmiştir. Hepsini birden bu kirli düzenin parçasıdır. O tuğlayı çekmeden, o duvarı yıkmadan hesaplarını görmeye çalışacaklardır.

Bu yüzden **işçi sınıfını, tüm siyasi ve sendikal örgütleriyle göreve çağırıyoruz.** Taleplerimizde ısrarcı olalım. Gerekeni yapmayanları her adımda teşhir edelim. İstibdadın kendi iç kavgasında taraf olma yanlışına düşen herkesi adım adım bu yanlışın kurtaralım.

Erdoğanların, Soyluların, Albayrakların, Bahçelilerin, Fidanların, Akarların, Ağarların, Pekerlerin, Çakıcıların cephesi işçi ve emekçi sınıfların karşısındadır. Kendi aralarında tuttuştukları kavgaya istibdadın ve düzen siyasetinin pislüklerini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bütün olan biteni dış güçlerin operasyonu olarak açıklamak boşunadır. Dış güçleri bu topraklarda operasyon yapabilecek hale

getiren Amerikan, İngiliz, AB emperyalizmlerinin yıllardır Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da, Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Karadeniz'de yürüttüğü operasyonlara taşeronluk yapan, dün de bugün de Siyonizme dost İsrail'e kalkan olan istibdadın ve düzen siyasetinin kendisidir.

Üzerlerine gidelim! İstibdad cephesini dağıtalım!

İş ki boş laflarla, hamasi nutuklarla halkı kandırmalarına müsaade etmeyelim. Taleplerimizin arkasında duralım, yüzlerindeki maskeyi indirelim. Kendi paylaşım kavgalarının üstünü örtmek için halkı kardeş kavgasına sürüklemelerine izin vermeyelim. **İşçi sınıfı ve emekçi halkın birleşik cephesinde ekmek ve hürriyet mücadelesinde buluşalım. Türkiye'nin geleceğini kurtarma yolunu açacak olan bu cephe dir.**

Elbirliği ile o tuğlayı çekelim, kirli düzenlerini emperyalist efendileriyle birlikte hepsinin başına yıkalım. İstibdadın ve mafya saltanatının yerine yeni bir düzen kuracağız. O düzenin sahiplerinden medet umarak bunu yapamayız. İşçi sınıfı ve emekçi halkın birleşik cephesi siyasette ağırlığını koymalıdır.

Soruşturmaların göstermelik kalmaması için, yargılamaların güdümlü olmaması için, işçi-emekçi örgütlen ve siyasete gir! İşçi emekçi hükümeti hedefiyle safları sıklaştırsın!

Barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis seçimi için ileri!

Gerçek

www.gercekgazetesi.net

Emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın yalanlarına karşı, işçi sınıfının gerçekleri için daha fazlası **Gerçek** gazetesinin internet sitesinde!

Gerçek gazetesini alın, okuyun, okutun! **Gerçek**'i günbegün internet sitesi ve sosyal medya hesaplarından takip edin, paylaşın!

/gercekgazetesi.net

@gercekgazetesi

@gercekgazetesi

gercekgazetesi

gercekgazetesi

anchor.fm/gercek

“Demir kubbe” çöktü! Siyonist saldırganlık direniş duvarına çarptı!

Siyonist ordu vahşice saldırmasına, çocuk sivil demeden katliama girişmesine rağmen bir kez daha Filistin halkının direnişle püskürtüldü. 21 Mayıs'ta Gazze'de ateşkes sağlandı. Mayıs ayında Siyonist İsrail'in önce Kudüs'ün Şeyh Cerrah Mahallesi'ndeki Filistinlileri, 1948'den beri yürüttüğü etnik temizlik projesi kapsamında evlerinden atma girişimi, bunu protesto eden Filistinlilere tarihsel Filistin topraklarının her noktasında yaptığı saldırılarla devam etmişti. İsrail ayrıca, bu saldırılarına karşı meşru savunma hakkını kullanan 11 Filistin direniş örgütüne, Gazze'de sivilleri bombalayarak yanıt verdi. İsrail'in vahşi saldırıları sonucunda 65'i çocuk 243 Filistinli yaşamını yitirdi.

Direniş örgütlerinin roketleri, bu sefer her zamankinden daha başarılı oldu. Emperyalizm destekli Siyonist İsrail ordusunun aşılabilir denilen “Demir Kubbe”si, atılan 4.000'den fazla roketin yüzde 20'sini engelleyemedi. İsrail askerî kayıplarının giderek artacağını ve siyasî maliyetin de çok yüksek olacağını gören bir kara

operasyonuna girişemedi.

Burada, Siyonistlerin kendi başlattıkları bir saldırıda geri adım atmak zorunda kaldıklarını, başarısız olduklarını ve bunda asıl olarak diplomasinin değil, Gazze'deki 11 direniş örgütünün verdiği karşılığın belirleyici olduğunu görmek gerekir. Filistin halkının, protestoyla, yürüyüşle, taşla, bıçakla, silahla ve nihayet roketlerle gerçekleştirdiği direniş Siyonist saldırganlığın sebebi değil sonucudur. Bu direniş olmazsa Filistinli bebekleri, çocukları ve tüm sivil halkı ne işbirlikçi rejimlerin (Türkiye dahil) ne de Birleşmiş Milletler'in koruduğu ve koruyacağı tecrübeyle sabittir.

Direniş sayesinde ki gerçekleştirdiği saldırı ile Siyonist kamuoyundan puan kapmayı hedefleyen Netanyahu'nun oyunu yarıda kesilmiştir. “Roketler kesilmedikçe ateşkes yok” diyen İsrail'e, direniş örgütleri ateşkesin başladığı saate beş dakika kalana dek roket atmayı sürdürmüştür.

Şimdi yapılması gereken açıktır. Biden Demir Kubbe'yi güçlendirecektir, Filistin dostları ise Siyonist İsrail üzerindeki baskıyı

ve Filistin direnişine desteği arttırmalıdır!

Türkiye, İsrail ile tüm siyasî, ticarî ve istihbarî ilişkilerini hemen kesmeli, BDS hareketinin taleplerine kulak vermelidir!

İsrail'e boykot! Filistin'e tıbbi, insani, ekonomik, siyasî, diplomatik, askeri her türlü destek! Ukrayna'da, Suriye'de, Libya'da emperyalist taşeronları değil Filistin direnişini silahlandırılın!

Zorlu Holding gibi Siyonist işbirlikçisi şirketlerin İsrail'deki yatırımlarını geri çekmesi sağlanmalıdır! Türkiye'nin tüm limanları İsrail gemilerine kapatılmalıdır! Liman, nakliyat ve taşımacılık işçileri İsrail gemilerine yüklemeye, boşaltmaya vb. yapmayı reddetmelidir!

Yeni bir saldırıyı beklemeden, Türkiye, hava sahasını askeri, sivil tüm İsrail uçaklarına kapatmalıdır!

Türkiye NATO'dan çıkmalıdır! İsrail'e kalkan olmaya son vermelidir! İsrail'e kalkan olan Kürecik radar üssü derhal kapatılmalıdır!

Yıkılısın Siyonist İsrail devleti! Nehirden denize özgür Filistin!

Filistin halkının zaferi için uluslararası dayanışma çağrısı

RedMed

Articles Why RedMed Contact Us

Saldırıları sürerken, Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi ve RedMed internet ağı tarafından 14 Mayıs'ta “Kudüs Savaşı, Filistin halkına karşı açılmış bir savaştır! İsrail'in sömürgeci ve ırkçı taarruzunu durduralım! Filistin halkının zaferi için mücadele edenlere selam olsun!” başlıklı bir bildiri yayımlandı. Türkiye'den

Devrimci İşçi Partisi (DİP) ve Emperyalizm ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları'nın imzacı olduğu bildiriye ayrıca Yunanistan'dan İşçilerin Devrimci Partisi (EEK), Rusya'dan Birleşik Komünist Parti (OKP) ve Sovyetler Birliği Derneği, Finlandiya'dan Marksist İşçi Birliği

(MTL), Fransa'dan Devrimci Proleter Yeniden Doğuş (ROR), ve Bulgaristan'dan Dokumentalni Vakfı da imza koydu.

Yaşanan olayların gerçek nedeni olarak Siyonist etnik arındırma projesine işaret eden bildiri, İsrail'in uluslararası hukukun işgal altındaki bölgelere yaşayan-

ların zorla yerlerinden edilemeyecekleri ilkesini çiğnediğini, Kudüs'ün iki belediye başkan yardımcısının etnik temizlik yaptıklarını itiraf ettiğini, Siyonistlerin bunu yaparken emperyalistlerin desteğini aldığını vurguladı. Filistin halkının topraklarına dönüş ve kendi kaderini tayin hakkı için emperyalistlere, gerici Arap rejimlerine, emperyalizm veya Siyonizm ile temelde bir sorunu olmayan, 2016'daki Mavi Marmara teslimiyeti sırasında Kudüs'ü aslında fiilen İsrail'in başkenti olarak tanıyan, emperyalist üsleri kapatmayı darbe girişiminden sonra bile önüne koymayan Erdoğan'a güvenilemeyeceğini ifade etti. Bildiriyi yayımlayan örgütler ayrıca dünyada ve bölgede işçi sınıfı örgütlerinin, devrimci Marksist hareketin ve emperyalizm karşıtı halk hareketlerinin görevinin, elden gelen her yolla Filistin halkıyla somut dayanışma içine girmeye çağırıldı.

Armağan Tulun

Filistin'de kadınlar ölüyor, Filistin'de kadınlar savaşıyor

Siyonist İsrail Şeyh Cerrah Mahallesi'ndeki Filistinlileri evlerinden atmaya girişti; buna karşı yükselen direniş karşısında ise sivillerin bombalanması da dahil Filistin'in her köşesine vahşi saldırılar düzenledi. 21 Mayıs'ta ateşkes ilan edilene kadar aralarında kadın ve çocukların da olduğu 243 Filistinli bu saldırılarda yaşamını yitirdi. Kadınlar ve çocuklar... Filistin'de korsan devlet işgalci İsrail'in zulmü karşısında ne acılar çekiyorlar ama aynı zamanda emperyalizmin ileri karakolu bu devletin askerlerinin karşısına nasıl da dikiliyorlar!

Bütün dünya Filistinli kadınların İsrail askerleri tarafından gözümlenirken darp edildiğini yazdı. Filistinli kadınlar direnişin başında saf tuttuğu için bu şiddete maruz kaldı, kalmaya devam ediyor. Mescid-i Aksa'nın ve Doğu Kudüs mahallelerinin İsrail polisi ve Siyonist yerleşimcilere karşı savunulmasında kadınlar büyük rol oynadı. İsrail'in boşaltmaya çalıştığı mahallelerdeki kadınlar buna izin vermedi. Şeyh Cerrah Mahallesi'ndeki Muna el-Kurd, “Nekbe'den bu yana bu direniş bize nenelerimizden miras, onlar yerlerinden edilmemek için mücadele etti, yurtlarını savundu şimdi sıra bizde” diyor. Meryem Afifi, İsrail askerleri tarafından gözümlenirken gülümsemesiyle direnişin sembollerinden biri oldu. Filistin halkının bir kez daha aynı acıları yaşadığını görmek istemediği için eylemlerde yer aldığını, direnişin bir parçasını olduğunu ifade ederek, “Biz kadınlar da eğer bu işgale karşı direnmez, haklarımızı talep etmezsek, bu topraklarda kalmak için mücadele etmezsek kim yapacak bunu?” diye soruyor. Yurdunu savunma görevini kimseye havale etmeden...

Filistinli direniş örgütlerinin attıkları roketler aşılabilir denilen “demir kubbe”yi İsrail'in başına geçirirken, kadınlar sokak sokak, mahalle mahalle mevzilerin savunulmasında işte böyle rol oynadı. Hepimiz daha önce işgal karşıtı hareketin sembollerinden biri olan, öfkeli gözlerinde ve vücut dilinde ifadesini bulan o dönem 17 yaşında olan Ahed Tamimi'yi hatırlıyoruz. Filistin'in bağrında kadınıyla erkeğiyle nice Ahed Tamimi'ler yetiştiğini zaten bütün tarih bize gösterdi, Mayıs ayında yükselen direniş de bunu bir kez daha tescilledi. Onlarla gurur duyarken seslerine de kulak vermek gerek. Ahed Tamimi özellikle Batı dünyasını ve onların kadın ve insan hakları örgütlerini Filistinli kadınların yaşadığı zulüm karşısında sessiz kalmakla, yeterince destek vermemekle eleştiriyor. Diyor ki: “Burada yaşananlar başka bir ülkede olsa, farklı bir gözle bakarlardı. Başka bir yerde kadın şiddete maruz kalsa olağanüstü tepkiler verdiklerini görüyorsunuz. Çünkü bize reva görülenler normal sayılıyor. Filistinli kadının da bu şiddeti hak etmediğini ifade etsinler. Tabii ki; bu çok ağır bir durum. Çünkü bu işgalci, sömürgeci onu öldürme niyetiyle darp ediyor. Sırf hakkını savunduğu için şiddete maruz kalıyor. Onların önünde durup ‘Ben evimin, toprağımın, vatanımın işgal edilmesini, sömürülmesini kabul etmiyorum’ dediği için darp ediliyor. Tüm kadın hakları kuruluşlarından, uluslararası insan hakları kuruluşlarından rica ediyoruz. Filistin davamızda daha fazla yardımlarınıza ihtiyacımız var. Bizim bu davamızda istenilen anlamda yanımızda olmadıklarını görüyoruz.”

Kendi topraklarımızdaki siyasî hareketlerin ve kadın örgütlerinin Filistin konusundaki pratiğine bakınca ne yazık ki Ahed Tamimi'nin hem eleştirisinin hem de çağrısının haklı olduğunu teslim etmeliyiz. Bugün Filistin direnişine desteği büyütme, Filistin davasının sesini duyurmak için mücadele etmek gerekirken İsrail'in saldırıları sırasında bile yeterli dayanışma ve destek yükselmiyor. Şili'de Las Tesis isimli kadın grubunun danslı gösterisi esin kaynağı oluyor ama Filistin'le ilgili sokak eylemlerini geçtik, kayda değer bir yazılı açıklama bile görmüyoruz. Daha da kötüsü ise, İsrail'in kendine meşru bir zemin yaratma amaçlı girişimlerine alet olmak. Filistin davasının sloganlarından birisidir “İsrail'e boykot, Filistin'e özgürlük”. Boykot, İsrail'le akademik, kültürel alandakiler de dâhil her türlü işbirliklerinin ve ilişkilerin kesilmesini içeriyor. Peki, biz ne görüyoruz? Vizyonunu “Kadınların güçlendiği ve toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlandığı herkes için adil bir dünyaya kavuşmak için değişim yaratmak.” olarak tanımlayan Uçan Süpürge Vakfı'nın geçtiğimiz yıl düzenlediği film festivalinde İsrail'in propaganda aygıtı gibi çalışan ARTISRAEL ile sponsorluk ilişkisi kurduğunu. Uçan Süpürge bu sponsorluk ilişkisinin kesilmesi için yapılan tüm çağrılarını sessizlikle geçiştirdi. Hadi o zaman düşünemediler diyelim ama belli ki pişman da olmamışlar. Zira bu yıl da Türkiye Kadın Dernekleri Federasyonları ile birlikte İsrail'in Türkiye Büyükelçiliği'nin 8 Mart'ta düzenlediği etkinliğe katılıp Türkiye'de ve dünyada kadına yönelik şiddet örneklerini İsrail temsilcileriyle birlikte tartışmakta bir beis görmemişler. Filistin'de yaşananlara bugün üzüldüğümüzün unutmayacaksa, Ahed Tamimi'den, Filistinli kadınlardan yükselen sese kulak vereceksek o zaman yapılması gereken şey açıktır: İsrail'e boykot, Filistin'e özgürlük için mücadele.

Latin Amerika

Şili halkı Türkiye'ye yol gösteriyor: Kurucu Meclis zaferi!

Şili halkı Kurucu Meclis'i geçen Ekim ayında yapılan bir referandumla söke söke almıştı. Ardından düzen yanlısı partileri 15-16 Mayıs günlerinde yapılan seçimde yenilgiye uğrattı. Şimdi bir yıl içinde hazırlanması beklenen yeni anayasayı tartışmaya girecek. Ayrıca, Şili'de politik dengeler bütünüyle değişti. Ülkenin 1973-1990 arası başta kalan katil diktatörü Augusto Pinochet'nin kurduğu rejime karşı çıkar gibi görünerek onu devam ettiren güçler Kurucu Meclis seçiminde büyük bir yenilgi aldı.

Bütün bunların temelinde halkın kendi gücüne inanarak Ekim 2019'da başlattığı büyük toplumsal hareketlilik yatıyor. Bu, var olan rejimi devirmeyi gündemine alan ve toplumun muazzam bir çoğunluğunu harekete geçiren bir devrimci yükselişti. Bu dev mücadelenin sonucudur ki, halk bugün gelinen noktayı olanaklı hale getirdi. Selam olsun halkın kudretine!

Düzen yanlıları tarumar

Bu seçimler, "al gülüm ver gülüm" dekoru ardında Pinochet rejimini 30 küsur yıl sürdürmüş olan iki parti blokunun ağır bir yenilgisiyle sonuçlandı. Buna karşılık ülkenin sosyalistlerinin kurduğu ittifak ilk kez merkez solu geçerek yüzde 18 oy aldı, 28 kurucu üyelik kazandı. Solun başarısı burada bitmiyor. Parti listeleri dışında oluşturulan bağımsız listelerden 48 aday da seçimi kazandı. Bu 48 sandalyeden 24'ü sol bir listenin. Bu durumda esas sosyalist blokun 28 meclis üyeliğine bu 24 sandalyeyi ekleyin. 28 artı 24, etti mi 52? Çok önemli bir nokta: Bir siyasi gücün bazı hükümlerin anayasaya girmesine engel olabilmesi için üçte birden fazla sandalyeye sahip olabilmesi lazım. 155 sandalyede bu 52 sandalye yapar. Solun sandalye sayısı ne? 52. Sol (sosyalist ya da ona yakın sol) Kurucu Meclis'te veto hakkına sahip tek güç! Bundan büyük zafer mi olur? Bütün bunlardan "halk kurtuluyor" sonucunu çıkarmak son derece yanlış olur. Gerçek haya-

tın mücadelelerinin gelişimi karşısında parlamenter politikanın gücünün sınırlı olduğunu hiç unutmamalıyız. Burjuvazi ve Amerikan emperyalizmi şimdi kim bilir ne tuzaklar hazırlayacaktır! Parlamentolar ve anayasalar sınıflar arasındaki mücadeleyi ancak bir ölçüde etkiler. "İyi bir anayasa yaparsak rahatlarız" düşüncesi halkın en büyük afyonu olacaktır. İşçi sınıfı politikası parlamentarizme gömülürse kazanılan her şey yitilir. İşçi sınıfı hayatın her alanında mücadeleyi derinleştirmelidir!

İşte Devrimci İşçi Partisi'nin Türkiye için gösterdiği yol!

Şili deneyimi Türkiye işçi sınıfı, ezilen halk kitleleri ve sosyalistleri için büyük dersler içeriyor. Onlar da biz de askerî diktatörlüğü 1990'lı yılların başından itibaren geride bıraktık. Ama onlarda da bizde de kendine "demokrat" süsü

veren burjuva düzen partileri, her iki ülkede de askerî cuntaların burjuvaziye kazandırdığı mevzileri demokratik bir dekor arkasında muhafaza ettiler. Şili Pinochet'ci kaldı, Türkiye 12 Eylül'ün cenderesinde. Bizde üstüne üstlük 2000'li yıllarda 12 Eylül'ün gericiğini kendi avantajına kullanan bir istibdad yerleşti.

Devrimci İşçi Partisi, istibdad rejimi yerleştiğinden beri Türkiye'de bütün kurumların, meclisin, yargının, medyanın ve hükümete muhalefetin yeşerebileceği bütün diğerlerinin zincire vurulduğunu söylüyor, çıkar yolun zincirsiz bir kurucu meclis için

mücadele olduğunu haykırıyor. Bu kurucu meclisin barajsız, eşit koşullarda, engelsiz yasaksız seçimler aracılığıyla seçilmesi gerektiğini tekrarlıyor.

Bize hep kurucu meclis nedir, yararı nedir, bu seçim sistemi nasıl olacak, seçimden yine aynı partiler çıkmayacak mı diye soruyorlar. Kurucu meclis nedir, nasıl kurulur, seçimi nasıl yapılır, siyasi dengeler nasıl değişir, görmek istiyorsanız Şili'ye bakın! Devrimci İşçi Partisi'nin önerdiği yolun hiç de hayal olmadığını, son derecede gerçekçi olduğunu görürsünüz.

Avrupa

Amerika'da darbe girişiminden sonra Fransa'da askerî muhtıra

Fransa'da siyaset, Üçüncü Büyük Depresyon dönemine damgasını vuran dünya çapındaki temel eğilimlerin hepsinin örneklerini sergilemeyi sürdürüyor. Bir taraftan, faşizmin dünya çapında yaptığı atılımın ilk dikkat çekici örneklerinden biri Fransa'da Marine Le Pen'in liderliğindeki FN'den (Ulusal Cephe, şimdiki adıyla RN yani Ulusal Beraberlik) gelmişti. Diğer taraftan Üçüncü Büyük Depresyon döneminin bir diğer özelliği olan devasa kitle eylemleri bu ülkede 2016-2019 arasında en azından üç dalga olarak yaşandı. Sarı Yelekler hâlâ belleklerimizde yerini koruyor.

İşçi sınıfı ve halk kitlelerinin bu canlılığı karşısında Fransız burjuvazisi içinde sert önlemler gerektiği kanısının bir işareti 21 Nisan tarihinde birtakım emekli generallerin yayınladığı bir muhtırayla ortaya çıktı. Yirmi kadar emekli generalin yanı sıra çok sayıda başka askerin de imzacısı olduğu bir bildiri yayınlandı. Bildirinin muhtevası, gözü Avrupa demokrasisine ve kurumlarına inançla kör olmamış herkes için açık olsa gerek!

Zaten bildiri yazan generaller de niyetleri konusunda hiç utangaç davranmadı. Muvazzaf silah arkadaşlarının da kendileri gibi düşündüğünü ima eden generaller, düşmanları olarak ırkçılık karşıtlarını ve "banliyö sürülerini" (yani çoğu Kuzey Afrikalı Arap ya da kara Afrika kökenli olan yoksul mahalle gençliğini) gösterdikten sonra, mevcut hükümeti "ölülerin binlerle sayılacağı" bir iç savaşla tehdit etti.

Fransız faşizmi bu girişimi selamlamak için hiç zaman kaybetmedi. Yukarıda sözünü ettiğimiz Ulusal Beraberlik partisinin lideri Marine Le Pen "Fransa için verilen savaşta" emekli askerleri kendi partisine çağırdı. Le Pen 2022 baharında gerçekleşecek Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde henüz faşizme hazır olmayan halk kesimlerinin oyunu da almak istediği için bu savaşın "demokratik ve barışçıl" bir savaş olduğunu eklemeyi ihmal etmedi. Bu ittifakın ve iş birliğinin hiç de "demokratik ve barışçıl" olmayan bir tarafı olduğu ise muhtıradan bir hafta sonra ortaya çıktı. Muhtırayı imzalayan isimleri bir araya getiren emekli subay Jean-Pierre Fabre-Bernadac'ın açıkça söylediği üzere, kendisi Le Pen'in partisine daha önce üye yazılarak falan değil, bizzat bu partinin güvenlik kolunu yöneten birimine katılarak zaten yardım etmiş bulunuyor!

İş burada da kalmadı. Aradan bir on gün geçti ve bu sefer

genç muvazzaf subaylar (imzalarını açıklamadan) "muhterem yaşlılarımızı savunmak" için benzer içerikli bir başka bildiri yayınladılar. Demokrasisi ile övünen Fransa, bu açık darbe tehditlerine karşı göstermelik bir-iki açıklamadan öte bir tedbir almadı.

Fransa'da sadece askerler değil polisler de Le Pen'den yana. Son dönemde çok ciddi bir kuruluş tarafından yapılan bir anket, görev başındaki polislerin yüzde 74'ünün Le Pen'e oy verme niyetinde olduğunu gösteriyor. Fransa'da polisin sendikaları var. Bunlardan küçük bir tanesi, Fransız hükümetini, göçmen nüfusa karşı İsrail devleti gibi davranmaya, güya örgütlü suç (aslında siyasî muhaliflere de) karşı, Brezilya ve Filipinler gibi yargısız infaza başvurmaya çağırdı!

Amerika'da Trump'ın, iktidarını sürdürmek için 6 Ocak'ta taraftarı silahlı çetelerle Kongre'ye baskın yapmasından sonra Avrupa'nın merkezî ülkelerinden Fransa'da ortaya çıkan bu tablo, 21. yüzyılın ilk çeyreği biterken dünyanın faşizme nasıl yaklaştığını çarpıcı biçimde ortaya koyuyor. Bunlara Amerika'da kendilerine "Amerika Uğru Bayrak Subayları" adını takan 120'den fazla emekli general ve amiralın son günlerde Trump'ın bütün iddialarını papağanca tekrarlayan bir bildiri ile Biden'a karşı tutum almasını ekleyin. Faşistler belli ki birbirlerinden öğreniyor, etkileniyor, birbirlerinin taktiklerini devralıyorlar. İşçi sınıfının da başka ülkelerin işçi hareketinin deneyimlerinden öğrenmesi ve ders çıkarması gerekiyor.

Latin Amerika

Kolombiya'da halkın isyanı büyüyor

Kolombiya'da yeni vergi reformu yasasına tepki olarak başkent Bogota'da başlayan, daha sonra tüm ülkeye yayılarak ulusal çapta sağcı Ivan Duque hükümetine karşı gösterilere dönüşen eylemler devam ediyor. Yoksulluk, eşitsizlik, mafya ve polis şiddeti ile boğuşan Kolombiya halkı için yasa tasarısı, salgınla katmerlenen toplumsal kriz ortamında bardağı taşıran son damla oldu. Yozlaşmış polis-siyaset-mafya ilişkilerinin birçok bölgede hâkim olduğu, şiddetin günlük yaşamın bir parçası haline geldiği ülkede devletin gösterilere yanıtı da benzer reflekslerle gerçekleşti. Şu ana kadar 42 gösterici hayatını kaybederken yüzlerce yaralı ve kayıp da bulunuyor.

Ülkenin en büyük sendikalarının (CUT, CGT, CTC ve eğitimciler sendikası FECODE) içinde yer aldığı Ulusal Grev Komitesi'nin çağrısıyla düzenlenen genel grev, önce 28-29 Nisan için ilan edilmişken başarısız dolayısıyla daha sonra 30 Nisan'a da uzatılmıştı. Mücadelenin hükümete sürekli olarak geri adım attırmasında işçi sınıfının olayların ilk günlerinden itibaren işin başını çekiyor olması önemli bir rol oynuyor. Halk, eylemlerde polisin sert saldırılarına maruz kalırken özellikle geleceklerinden umutsuz gençler ve üniversite öğrencileri ön planda yer alıyor. Eyleme çağrı yapılan ilk gün olan 28 Nisan'da Bogota'da sokaktaki gösteri ve yürüyüşlere 500 bine yakın kişinin katıldığı tahmin ediliyor. Özellikle polisin "Toplumsal Olaylara Müdahale Birimi" ESMAD'ın eylem yapanlara saldırmasıyla öfke, ülkenin diğer kentlerine de yayıldı. Ülkenin ekonomik merkezleri, aynı zamanda derin yoksulluğun da hâkim olduğu başkent Bogota, Medellin ve Cali şehirlerinde kalabalık gösteriler düzenlenirken kırdı ve yollarda da yürüyüşler ve yol kapatma eylemleri gerçekleştirildi.

Kolombiyalıların sert tepkisiyle bu yasa tasarısı şimdilik geri çekildi, tasarayı hazırlayan Maliye Bakanı istifa etti. Ama yapısal sorunlara çok daha derin çözümler talep eden Kolombiya halkının eylem dalgası dinmek bilmiyor.

Filistin'in yanında, Denizlerin yolundayız!

Eli kanlı Siyonist İsrail devleti günlerdir Filistinlilere vahşice saldırıyor. Siyonistler çoluk çocuk demeden katliamlara girişiyor, hastane yollarını bombalıyor, Filistin halkını alçakça baskılarla yıldırma çalışıyor. Filistin halkı ise işgal altındaki topraklarında bu saldırılara karşı onurlu bir mücadele vermeye devam ediyor.

Her şey bütün dünyanın gözü önünde oluyor; Siyonizm vahşice saldırıyor, Filistin halkı direniyor. Ancak sözde İsrail'e karşı duranlar bütün bu olan bitene göz yumuyor. Göz yumarak katliama da ortak oluyor. Sözde Siyonizme karşı mücadele edenler, hamasi nutuklar atmaktan, İsrail'e karşı kınama açıklamaları yapmaktan öteye geçmiyor.

Elbette hükümetten söz ediyoruz. Emekçi halk Filistin'le dayanışma için sokaklara dökülüyor, İsrail'e boykot diyor, işgale karşı

iktidarı somut bir adım atmaya çağırıyor. İktidar bir kez daha hamaset siyasetine sarılıyor. Filistin halkı "Biz buradayız sen neredesin Erdoğan!" diyor. Erdoğan İsrail'in yanında, İsrail'le ticaret rekorları kırıyor. İsrail'le birlikte normalleşme planları yapıyor. Filistin halkının çalınan doğalgaz kaynaklarını nasıl pazarlarını onu düşünüyor.

Düzenin siyaseti bütün kirli yüzünü Filistin'e karşı gösteriyor. Amerikan muhalefeti "uluslararası hukuku" göreve çağırıyor. Hâlbuki emperyalistlerle birlikte İsrail on yıllardır uluslararası hukuku ayaklar altına alıyor. Bunu düzenin bütün partileri de biliyor, biliyor ama susuyor. Çünkü İsrail'le işbirliği onların da işine geliyor.

Siyonizme ve emperyalizme karşı mücadele eden Denizlerin mirasına sahip çıkalım!

Bu topraklarda İsrail'in zulmüne ortak olanlar olduğu kadar, Siyonizme karşı onurlu ve kararlı bir mücadele verenler de var oldu. Düzenin kirli siyasetine karşı emekçi halkın ve bütün ezilenlerin çıkarlarını, halkların kardeşliğini savunanlar da var oldu. Onlar bu mücadeleyi lafta değil, hamasi nutuklarda değil eylemleriyle gösterdiler. Filistin'in nehir denize özgür olması için Filistin'de silahlı eğitim aldılar ve bu mücadeleye baş koydular. Filistin halkıyla enternasyonalist bir mücadele içinde halkların kardeşliğini savundular. Siyonizmin bir numaralı işbirlikçisi Amerikan

emperyalizmine karşı bu topraklarda mücadeleyi yükselttiler. NATO'dan çıkılması için, bütün emperyalist üslerin bu topraklardan defedilmesi için mücadele ettiler.

Denizlerden söz ediyoruz. Biz, Denizlerin, Siyonizme ve emperyalizme karşı gerçek mücadeleyi yürütenlerin yolunda ilerliyoruz, onların mirasına sahip çıkıyoruz. Bugün Filistin'in yanında olmak için, Filistin'in gerçek dostu olmak için emperyalizmin ve Siyonizmin işbirlikçisi iktidara karşı, Türkiye'nin NATO'dan çıkması için, bütün emperyalist üslerin kapatılması için mücadele ediyoruz. İsrail ile ticari, askeri,

akademik bütün ilişkilerin kesilmesi için, İsrail'e boykot uygulanması için mücadele ediyoruz. Denizlerin yolunda Filistin'in yanında bu uğurda mücadeleyi yükseltiyoruz, gayrimeşru İsrail devleti yıkılana kadar, Filistin nehir denize özgür olana kadar da bu mücadeleyi sürdüreceğimizi haykırıyoruz.

Barınma hakkımıza yapılan saldırılara karşı çözüm örgütlenmede!

10 Nisan'da Gençlik ve Spor Bakanlığı Yurt Hizmetleri Yönetmeliği'nde yapılan değişiklikler sonucunda barınma şartlarının kapsamı genişletildi. Mevcut şartların arasına "Cumhurbaşkanına hakaret etmeme" gerekliliğinin yanında "Devletin kurum ve organlarını aşağılama, kamu barışına karşı suçlardan mahkûm olmama" maddeleri de eklendi. Bu maddeler açıkça öğrencilerin siyaset yapma hakkına müdahale anlamına gelmektedir. Hakkımızı savunmak için yaptığımız basın açıklamalarının keyfi biçimde "kamu barışına karşı" bir suç teşkil ettiği sayılıyor, dahası sosyal medyada yapılan herhangi bir paylaşım yine keyfi biçimde "Cumhurbaşkanına hakaret" kapsamına sokulabiliyor. İstibdad bu suçlamaları zaten kendi çıkarına, keyfi bir şekilde kullanıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi aynı keyfi suçlamalar şimdi de öğrencilerin barınma hakkına müdahale için uygulanacak. Barınma hakkımıza saldırı, doğrudan eğitim hakkımıza saldırdır.

Yapılan bu hamleler istibdadın yükselen her sesi kısma çabasının bir başka örneği anlamına geliyor. Zaten yıllardır üniversitelere yapılan siyasi müdahaleler, kayyım atamaları gibi hamleler öğrenci hareketini bastırmayı, kampüsleri sindirmeyi hedeflemekteydi. Şimdi yapılan bu saldırı da yine aynı sindirme politikalarının bir devamı iken bu zamanda yapılması da tabii ki tesadüf değil.

Gençlik haklarından taviz vermeyecek

2021 yılı Boğaziçi öğrencilerinin mücadelesi ile başlamış, gençlik iktidarın yapacağı hamlelere sessiz kalmayacağını göstermiş ve bu yüzden de tüm istibdad cephesinin hep bir ağızdan saldırmasına vesile olmuştu. Direnişin başından beri öğrencileri gözaltılarla, yukarıda sayılan maddeleri gerekçe göstererek yapılan suçlamalarla bastırmaya çalışmışlardı. Nasıl Gezi ile başlayan halk isyanı sürecinde ve sonrasında öğrencileri yurtlardan atmışlarsa şimdi de yine yükselen mücadele dinamiğini, bu sefer bunu resmileştirerek, aynı yollarla bastırmaya çalışmaktadırlar. Öğrenciler sade-

ce yukarıda sayılan keyfi suçlamalar yüzünden yurttan atılma tehlikesiyle karşı karşıya değil. Parası olanın düdüğü çaldığı eğitim sistemi altında emekçi çocukları binbir türlü sorunla uğraşırken yurt ücretlerine yapılan zamlar da barınma hakkımıza yapılan saldırının bir diğer biçimi. Emekçi aileler çocuklarının eğitimi için dışından tırnağından arttırırken öğrencilerin yurt haklarının ellerinden alınmasına müsaade edilemez.

Aslında tüm bu müdahaleler, iktidarın öğrencilerin yükselen sesinden ne kadar korktuğunun kanıtıdır. Korkuyorlar çünkü kampüslerimizde, yurtlarımızda hatta tüm memlekette bu baskı rejimine ancak bu şekilde, örgütlenerek ve birlikteliği büyüterek engel olacağımızın çok iyi farkındalar. Gerek geçen yıllarda OHAL sürecinde hocalarımıza uygulanan baskılar ve ihraçlar gerek geçen aylarda gördüğümüz hedef göstermeler bize bu baskıların sadece öğrencilere değil, üniversitenin emekçilerine de uygulandığını göstermektedir. İstibdadın baskısı tüm üniversite bileşenlerini tehdit etmekteyken çözüm de ancak öğrencilerin ve üniversite emekçilerinin beraber verecekleri omuz omuza mücadeledir. Barınma ve eğitim hakkımıza açıktan yönelen bu saldırıya cevabımızı istibdada karşı birlik olarak, örgütlü mücadeleyi yükselterek vereceğiz!

Gebze'den genç bir kafe işçisi

Omuz omuza mücadelenin karşısında kimse duramayacak!

"Biz hep böyle, her şeyde birlik olsak, kimse bize diş geçiremez. Bize dağlar, şahlar dayanamaz. Hiç kimse...Yeter ki böyle birlik olalım."

Ağrıdağı Efsanesi, Yaşar Kemal

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de kafede çalışan genç bir işçiyim. Bizler, asgari ücretle ve sigortasız çalışan, sinirlenip surat asamayan, koşup yorulamayan, tatil ve bayramlarda var gücüyle çalışan, yıllar boyunca çalışıp hep sıfırdan başlayan, yorgunluktan ve uykusuzluktan ölüp bittiğimiz halde, her zaman zinde, mutlu, işine aşık, etrafına neşe ve ışık saçmaya çalışan, bu haksız düzenin, kapitalizmin modern köleleriyiz.

Koronavirüs salgınında artan can kayıpları ve vakaların ardından alınan önlemlerde kafe çalışanları olarak haklarımız gasp ediliyor, alınan sözde önlemlerle geçinmiyoruz. 2020'nin Mart ve Haziran ayları arasında 75 gün kapatıldık. 20 Kasım'da tekrar 100 günlük bir kapatılma daha yaşadık. Barlar ise 20 Mart'tan bu yana kapalı vaziyette. Gümrük ve Ticaret Bakanlığı verilerine göre pandemi süreci içerisinde 180 bin iş yerinin kapalı olduğu açıklandı. Minimum 5 kişinin çalıştığı bu işyerlerinde yaklaşık 1 milyon hizmet sektörü emekçisine pandeminin faturası en ağır şekilde kesildi. İşten çıkarıldık, ücretsiz izne tabi tutulduk, neredeyse hiçbir yardım almadan açlığa mahkûm edildik. Eğer sigortalı çalışma şan-

sına sahipsek açlık sınırının çok altındaki nakdi ücret desteğini almaya hak kazandık. Üstüne üstlük nakdi ücret desteği Haziran ayında bitiriliyor. Bir yıldır işsiz kalan bizler için bu kabul edilemez! Biz bu faturayı ödemeyeceğiz! Hizmet sektörü işçileri olarak artık işten çıkarılmak, sigortasız çalışmak, ücretsiz izne çıkarılmak istemiyoruz. Güvence ve gelecek istiyoruz!

Biliyoruz ki bize istibdad güvence ve gelecek sunmayacak. Ama şunu da biliyoruz ki birliğin ve beraberliğin, omuz omuza mücadelenin karşısında kimse duramayacak. Yapılan her haksızlığın karşısında, emeğimizin ve hizmetimizin patronlara değil tüm emekçi halka olduğunu göstermek için mücadele etmeli, mücadelenin bir parçası olmalıyız. Yaşasın örgütlü mücadele!

